

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεὶον ἡ «Μελισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκεκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ	ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ
ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ	ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ
ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ	ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ	ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ
ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΞΕΩΣ	

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ (ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ)
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχῶς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ανατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃνι ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεία Οδοῦ Ἑυρωπαϊκῆ ἔναντι Ξενοποῦλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000
Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτούμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-Σταμπούλ), Σμύρῃνι, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις, Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησαί Συνελλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιοτέρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΔΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ομολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ομολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.
» » ἐμπορευμάτων » »

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν πληρῶνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:
3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὕψους
3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν
4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους
5 ο)ο » » δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμειυτηρίου πληρῶνουσα τόκον 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τόμος Αος
ΑΡΙΘ. 8

Ἐν Σμύρῃνι ἔτησίᾳ Λ. δθ. 1)2 Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3 Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἐξάμηνος » » 1)4 Ἐξάμηνος » 1)2 » ἐξάμηνος » 8

ΕΤΟΣ Α΄.

15)28 Μαρτίου 1909.

ΒΑΡΑΒΒΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Ἐπιθέσεις τοῦ ὠραίου ἔργου ὁ «Βαραββᾶς» τῆς περιφήμου Ἀγγλίδος συγγραφέως,
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μαρία Κορέλλη).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ φόβος ὅμως τοῦ πλήθους παρήλθε ταχέως, διότι ταχέως παρήλθε καὶ ἡ ἀσυνήθης αὐτῆ κίνησις τοῦ ἐδάφους.

Οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται οἱ περὶ τῶν σταυρῶν εὐρισκόμενοι ἤρχισαν τῶρα νὰ παρατηροῦν μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι νὰ τὸν περιπαίζουσι, ὁ Καϊάφας μάλιστα καὶ ἡ ὠραία Ἰουδίθ ἐπλησίασαν ὁμοῦ πρὸς τὸν σταυρὸν τὴν μεσαίαν τὴν ὑπερέχοντα κατὰ τὸ ὕψος καὶ διακρινόμενον τῶν ἄλλων ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων» καὶ περιπαίζοντες ἔλεγον:

— Κατέβη ἀπὸ τὸν Σταυρὸν ἀφ' οὗ εἶσαι Θεός!... Πῶς! τόσους ἔχεις σῶση ἕως τῶρα, τὸν ἑαυτὸν σου δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σῶσης ἀπὸ τὸν θάνατον!...

Τὸ παράδειγμα αὐτῆς ἀκολουθῶν ὁ ἐξ εὐωνύμων ληστής ἐξεστῶμηνε:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ δύναμίς σου; ... Γιατὶ δὲν κατεβάσεις ἐδῶ τὴν σοφίαν σου, νὰ γλυτώσωμεν καὶ οἱ τρεῖς;

Ὁ ἐκ δεξιῶν ὅμως ἐπετίμησε σφόδρα τὸν συγκατάδικόν του καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Χριστὸν τῷ λέγει:

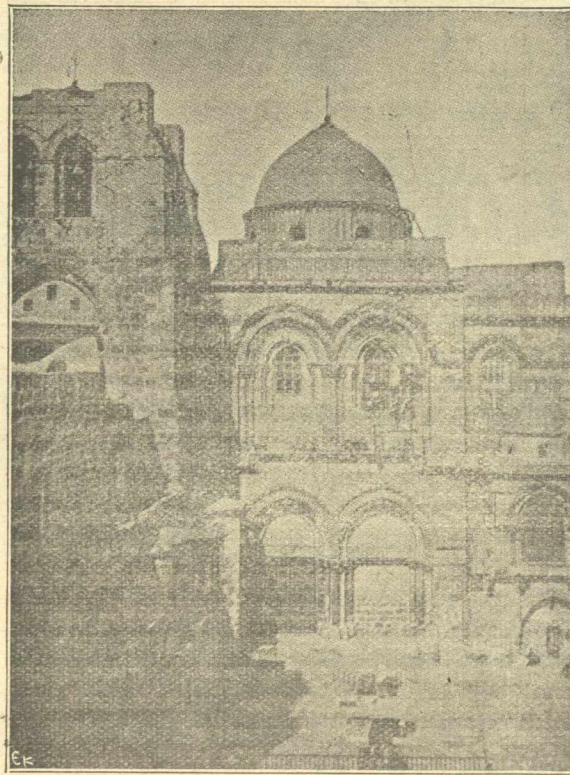
— «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Βραδέως, μὲ πονοῦσαν δυσκολίαν, ἀλλὰ μὲ ἀκατανίκητον τρυφερὰν ὑπομονὴν ἡ Θεία Κεφαλή ἐκινήθη ὀλίγον πρὸς τὰ ἐπάνω; οἱ λαμπροὶ πάσχοντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐχαμήλωσαν ἐπ' αὐτοῦ τὴν αἰωνίαν αὐτῶν ἀγάπην, καὶ σιγηλῆ φωνῇ, ἤρεμος καὶ μελαγχολικῆ, ἀλλὰ πάντοτε μελωδικῆ, ἀπήντησεν:

— «Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι σήμερον μετ' ἐμοῦ θὰ ἦσαι ἐν τῷ παραδείσῳ».

Καὶ καθὼς ἡ θαυμασία ὑπόσχεσις ἐφθασεν εἰς τὴν

Πρόσωπος του Ναού της 'Αναστάσεως ἐν Ἱερουσαλήμ.

ἀκοήν του, ὁ βασιανζόμενος καὶ μεταμεληθεὶς ἀμαρτωλὸς ἐμειδίασεν, ἡ ἀγωνία ἀπεσβέσθη ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του, τὰ ὁποῖα ἔγειναν λευκὰ καὶ ἤρεμα, καὶ μὲ λειποψυχῶν μουρμούρισμα ἡ κεφαλή του ἔπεσε βαρεῖά ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὰ μέλη του ἔπαυσαν νὰ τρέμουν... Ἦτο νεκρός.

Παρήλθεν ὀλίγη ὥρα· ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ σκοτίζεται καὶ βροντὴ ἐμούγκρισε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του. Ἡ γῆ ἐκλονίσθη. Τώρα τὸ πλῆθος κατελήφθη ἀπὸ νέον ἰσχυρότερον φόβον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Χριστοῦ:

— Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσιν.

Ὁ Καϊάφας ἔντα δισκεδάσθη τὸν φόβον ὅστις ἐπῆλθεν πρὸς τὸν λαόν καὶ νὰ ἐπικρατῆσθῃ τὴν ψυχραιμίαν εἰς αὐτόν, ἐπλησίασεν πρὸς τὸν Σταυρὸν καὶ ἀνεκיאύραζεν:

— Ἡλπίζεν εἰς τὸν Θεόν! Ἀς τὸν σώσῃ τώρα, ἐὰν τὸν ἀναγνωρίζῃ, ἀφοῦ λέγει ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Τὸ πλῆθος ὅμως δὲν ἦτο δικταθειμένον νὰ ἐπιπροσέξῃ εἰς τὴν φράσιν ταύτην τοῦ Ἀρχιερέως.

Ἡ Ἰουδίθ Ἰσκαριώτου ἠκολούθει τὸν Καϊάφην πλησίον αὐτοῦ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον:

— Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατάβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ! Ἀκούεις καυχηματῖα καὶ βλάσφημια; Κατάβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ!

Ὁ Βαραββᾶς, ὅστις ἠγάπα μετὰ πάθους τὴν Ἰουδίθ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Γαβριάν διότι ἐκαυχῆθη ὅτι εἶχε σχέσεις μετὰ τῆς Ἰουδίθ, ὅστις ἐκλεψε πολυτίμους λίθους ἀπὸ τὸν προιστάμενόν του ἵνα τοὺς δωρήσῃ εἰς τὴν Ἰουδίθ, ἵστατο εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἤκουσε τὰς λέξεις τῆς γυναίκος. Κατελήφθη ἀπὸ φρίκην καὶ ἔδραμε ἵνα τὴν ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν σαρκασμὸν τῆς ὅτε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκκωφαντικὴ βροντὴ διετάραξε τὸν αἰθέρα καὶ ἐκλόνησε τὴν γῆν, ὁ δὲ ἥλιος ῥίψας διὰ τινὰς στιγμὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας πρὸς τὸ ὠχρὸν Σχῆμα τοῦ Ἀνθρώπου τῶς θλίψεων, ἐξηφανίσθη βυθίσας τὴν γῆν ἀστραπιαίως, εἰς σκότος πυκνόν, εἰς ἔρρεος ἀδιάσχιτον, ὅπερ ἠμαύρωσε τὸ πρόσωπον τῆς φύσεως καὶ μετέβαλε τὴν ἀνθισμένην γῆν εἰς τυφλὸν μαῦρον χάος.

Σύγχυσις καὶ βοὴ κραυγαὶ καὶ ἄγριαι φωναί, διὰ βοήθειαν, ἦσαν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἀποτόμου ἐκείνης ἐν λαμπρᾷ ἡμέρᾳ κταβάσεως σκότους ἀδιαπεράστου.

— Φῶς! φῶς! δῶσέ μας Θεέ, φῶς!

Οὐδεμία ὅμως ἀπάντησις εἰς τὰς ἱκεσίας ταύτας ἐδίδετο.

Ὁ Βαραββᾶς ὅστις ὡς εἴπομεν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπήρχετο τὸ μαῦρον σκότος ἵστατο πλησίον τοῦ Σταυροῦ, ἀπῆγε δὲ τῆς Ἰουδίθ ὀλίγα μέτρα, εἶδε ταύτην νὰ πίπτῃ χαμικί. Ἐδραμεν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τεταμένους βραχίονας, ἐρευνῶντας ἄνω καὶ κάτω ὅπως πρῶτοι αὐτοὶ εὗρουν τὴν γυναῖκα, ἣν ἠγάπα.

Μετ' ὀλίγον αἱ χεῖρές του ἠγγισαν μίαν κεφαλήν ἢ ὁποῖα ἐφθάνεν ἕως τὸ ὕψος τῶν γυνάτων του, ἔπειτα μεταξωτὰς πτυχᾶς καὶ κτύπιν ἐν σῶμα κυλισμένον εἰς τὸ ἔδαφος ὅπως διόλου ἀνκίσθητον.

— «Ἰουδίθ! Ἰουδίθ!» ἐψιθύρισεν. «Ὁμίλησε. Σὺ εἶσαι;»

Οὐδεμία ὅμως ἀπάντησις· ἔκλινε καὶ ἤρχισε νὰ ψυχήδι τῆς χειρὸς τὸ ἀνκίσθητον σῶμα. Οἱ δάκτυλοί του ἠγγίζον ἀδάμαντας καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Ἰουδίθ ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην τῆς ἐγχειρίδιον.

Μὲ προσοχὴν διηύθυνε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ὀσφύνην καὶ εὗρε τὸ μικρὸν ὄπλον. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλῃ ἢ πρὸ αὐτοῦ λειπόμενος ἦτο ἡ Ἰουδίθ. Τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὸ στήθος του.

Τὸ αἷμά του ἤρχισε νὰ ἀνάπτῃ. Τὶ νὰ πράξῃ; τὸ εἶδωλον τῶν ὀνειρῶν του, τὸ πλάσμα ἐνεκα τοῦ

ὁποίου εἶχεν ἐγκληματίσει εὗρίσκειτο εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ... ἴσως εἰς τὴν θέλησίν του.

Νὰ φύγῃ; Ἀφεύκτως θὰ ἐπάτει ἐπὶ πτωμάτων, ἐπὶ ἀνθρώπων προσευχομένων, ἐπὶ ὄντων τρελλῶν ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τὸ φοβερότερον, ἐνδεχόμενον νὰ προσέκρουεν ἐπὶ τινος τῶν τριῶν Σταυρῶν ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν ἀπέχετο πολὺ.

Ὡ! τί φοβερόν! Νὰ κρατῆ ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν τὸ πᾶν ἔπραττεν καὶ νὰ ἀπέχῃ βήματά τινα ἀπὸ τὸν παράδοξον «Βασιλέα» τοῦ ὁποίου τὸ στέμμα ἦτο ἀκάνθινον. Τοῦ ἐφάνετο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσῃ τὸ θεῖον παρακλόνον τῆς σβεννουμένης ζωῆς του, τὸ τεινυτὸν δὲ τῷ ἦτο λίαν σπαραξικάρδιον διότι ἠσθάνετο ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πταίστης καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ὄφειλεν αὐτὸς νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀθῶου ἐκείνου.

Οἱ πολῦτιμοι λίθοι, τὸ μεταξίνον ἐνδυμα καὶ ἡ μυρωμένη κόμη τῆς ἀπώθουον παραδόξως τὸν Βαραββᾶν. Ἡ ἀμαρτία καὶ αὐτὸς ἦσαν παλαιὸι φίλοι· διὰ τί τώρα νὰ ὀπισθοδρομῇ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀμαρτίας; Ὁ νοῦς του ἐσκοτίσθη. Ἐσφιγγε πλειότερον τὴν Ἰουδίθ ἐντὸς τῶν βραχιόνων του καὶ ἤρξατο νὰ ὀπισθοχωρῇ σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, ἕως ὅτου ἐνόμισεν ὅτι εὗρίσκειτο ἀρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὸν Σταυρὸν ὅστις τὸν ἐπηρεάζεν.

Ἔστη. Ἡσθάνθη ἀνατριχίσειν νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά του καὶ ἐδοκίμασε τρέμων νὰ φιλήσῃ τὰ ἀόρατα χεῖλη τῆς κόρης, ἧς πρὸ ὀλίγου ἤρατο ἐμμανῶς καὶ τὴν ὁποίαν τώρα ἐν μέρει ἐβδελύσσετο. Καθὼς τὴν ἐφίλησεν ἐκείνη ἐτρόμαξε, τὸ σῶμά της ἐκινήθη καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς συνῆλθε. Στενάζασα δὲ ἐψέλλισε:

— Σὺ εἶσαι, Καϊάφας;

Ὁδύνῃ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὅστις ἐκλονίσθη καὶ σχεδὸν τὴν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

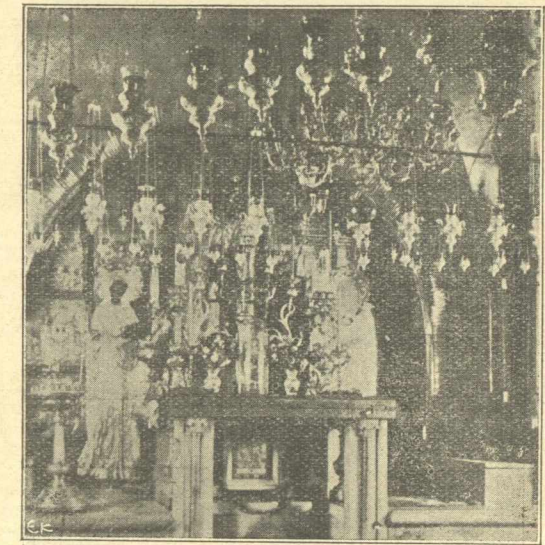
— Εἶμαι, ὁ Βαραββᾶς.

— Σὺ! καὶ ἔφερε τὸν βραχίονά της περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν ἔσφιγγε.

— «Πάντοτε ἦσο γενναῖος! Σῶσέ με. Πάρε με ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκοτάδι, σὺ εἶσαι ἄρθεος καὶ ἐπιτήδειος ὥστε νὰ καταβῶμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κατηραμένον λόφον.»

— Δὲν μπορῶ, Ἰουδίθ. Ὁ κόσμος εἶναι βυθισμένος εἰς ἀδιαπέραστον σκότος καὶ καταιγίς καὶ σεισμοὶ ἀπειλοῦν τὴν γῆν. Πρέπει νὰ περιμένωμεν ἔδῳ, ἕως ὅτου φωτίσῃ καὶ πάλιν.

— Εἶσαι λοιπὸν καὶ ἀνδρὸς κοντὰ στὰ ἄλλα, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουδίθ ἀποσπασμένη ἀπὸ τὴν περίπτωξίν του. Ἀνόητε, εἰς τὴν πόλιν ὑπάρχει φῶς. Ἐὰν ἦσο γενναῖος ἢ μάλλον ἐὰν μὲ ἀγαποῦσες ἀληθινά, θὰ κατέβαλες ὅλην σου τὴν θέλησιν, τὴν δυνάμειν καὶ τὸ θάρρος ἵνα μὲ ὀδηγήσῃς εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Ἀλλὰ εἶσαι καθὼς ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἐγωιστῆς καὶ δειλός.

Ὁ Ναὸς τῆς 'Αναστάσεως.— Ὁ Γολγοθᾶς.

— Δειλός, Ἰουδίθ! Πολὺ μὲ ἀδικεῖς.

— Ἀπόδειξέ το λοιπὸν! εἶπε ζωηρῶς, ὀρῶσα καὶ ἐνκαλιζομένη αὐτόν. Νὰ! πιστεῦω εἰς σὲ περισσότερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλον ἄνδρα. Πάρε με ἀπ' ἐδῶ. Θὰ μὲ κρατῆς σφιγκτὰ στὴ καρδιά σου, θὰ κατέλωμεν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν λόφον καὶ θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν πόλιν.

— Καὶ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εἶναι διεσκορπισμένον καὶ ἐμποδίζει τὴν δρόμον;

— Μὰ ἂν μὲ ἀγαπᾶς θὰ τὸ κατορθώσῃς. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾶς.

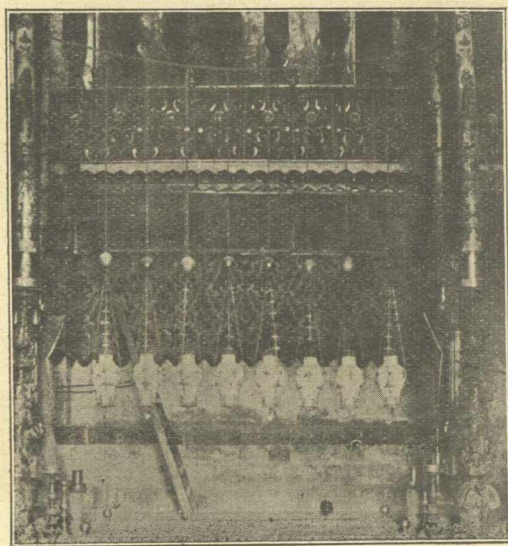
— Ἐγὼ, δὲν σὲ ἀγαπῶ! καὶ ἀρπάσας τὰς χεῖράς της: Τόσον πολὺ σὲ ἀγαπῶ, Ἰουδίθ, ὥστε ἐὰν μὲ ἀπαρτῆς, εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ μισήσω. Μόνον σὲ ἠγάπησα. Ἀλλὰ σὺ, ἴσως, ἀφότου ἐφυλακίσθηκα, ἠγάπησας ἄλλους. Δὲν εἶναι ἔτσι; λέγε!

— Ἀ! σκληρὴ, Βαραββᾶ. Στέκεσαι ἐδῶ μὲσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι καὶ φλυκτεῖς περὶ ἔρωτος, ἀφοῦ μὰς ἀπειλεῖ ὁ θάνατος. Πάρε με ἀπ' ἐδῶ σοῦ λέγω, φέρε με εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ λάβῃς τὴν ἀνταμοιβὴν σου. Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ βοηθήσῃς θὰ ὑπάγω μόνη μου.

— Ἀς γείνη λοιπὸν τὸ θέλημά σου! Ἀφῆσέ με μόνον νὰ σὲ κρατῶ ἔτσι, καὶ τὴν περιέσφιγγε μὲ τὸν ἔνθ του βραχίονα. «Τώρα σὺν βελτίῃς πρόσχε, μήπως σκοντάψῃς ἐπάνω εἰς κενὸν πλάσμα καὶ ἐρεῦνῃ τὸν ἀέρα μὲ τὰ χεῖρά σου, διότι ὑπάρχουν πολλοὶ κίνδυνοι.»

Καθὼς ἐκεῖνος ὑπεχώρει εἰς τὰς παρακλήσεις της, ἐκείνη ἐμαζεύθη τρυφερά εἰς τὸ πλευρὸν του καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτόν τὸ πρόσωπόν της. Μέσα εἰς τὸ σκότος τὰ χεῖλη των συννητήθησαν, καὶ ὁ

Ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως. — Ἡ Αποκαθίλωσις.

Βραββᾶς, φρικιῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἰς τὰ ἐκούσια ἐλεῖνα ἐρωτικά φιλήματα, ἔλησμόνησε τὰς ἀμφιβολίας του, τὰς ὑποψίας του, τὰς θλίψεις του, τοὺς ὑπερφυσικούς του φόβους καὶ τὰ προαισθήματα, καὶ ἐκινήθη μαζὺ τῆς πρὸς τὸ σκότος, καθὼς χαμένος καὶ καταδικασμένος ἐραστής δύναται νὰ βαδίξῃ μετὰ ἐρείπια τῆς ψυχῆς του ἀνὰ τὰ ἐρεβώδη βάθη τῆς κολάσεως.

***

Ἐπροχώρουν βραδέως, ἐπροχώρουν χωρὶς νὰ εὐρίσκωσιν ἐμπόδιόν τι.

Δὲν εἶχον κάμει πολλά βήματα ὅτε αἰφνίδια προσβολὴ μανίας ἤναψε τὸ σῶμα τοῦ Βραββᾶ καὶ ἀρπάσας βαναύσως τὰς χεῖρας τῆς Ιουδίθ.

— Ιουδίθ, ἐφώνηξε, θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς, τὴν ἀλήθειαν θέλω νὰ μοῦ ὀρκισθῆς, καί, εἴτε τὸ σκότος αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἴτε ἀπὸ τὴν κόλασιν, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν τόλμην νὰ ὀρκισθῆς ψεύτικα, μετὰ τὸν θάνατον τούτων κοντὰ μας! Πρόσεχε διότι ἐὰν ψευστῆς θὰ σὲ σκοτώσω. Δὲν θὰ προχωρήσῃς οὔτε ἐν βῆμα πρὸ τοῦ μοῦ εἰπῆς ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Γαβρίας, τὸν ὁποῖον ἐσκώτωσα, σὲ ἠγάπα. Ἠγάπα καὶ σὺ τὸν Γαβρίαν;

Ἐκείνη προσεπάθησε νὰ ἀποφύγῃ τὸ σφίγγιμόν του.

— Δὲν ἀγαπῶ κανένα ἄνδρα. Οἱλοι μὲ ἀγαποῦν. Δὲν εἶμαι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῆς Ιουδαίας; Καὶ μοῦ ὀμιλεῖς περὶ ἐνός καὶ μόνου ἐραστοῦ; ἐνός! Καὶ ἤθελες νὰ ἦσαι σὺ ὁ ἐνας αὐτός; Ὡ ἀνόητε! Τί ἐπαθες; Νά, μὲ ἔχεις τώρα εἰς τὴν ἀγκάλην σου, εἰμφορεῖς νὰ πάρῃς ὅσα θέλεις φιλιὰ. Δὲν μὲ μέλει. Σοῦ προσφέρω τὰ χεῖλη μου, θὰ εἴμεθα

δι' ὀλίγον διάστημα κατὰμονοι. Ἐσο εὐγνώμων καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τόσα πολλά. Ὁ Γαβρίας μὲ ἠγάπα, σοῦ λέγω, μὲ πόθον ἀλλὰ προφύλαξιν, τώρα ὅμως εἶναι πολλοὶ ἄλλοι μεγαλειότεροι ἀπὸ αὐτόν, οἱ ὅποιοι μὲ ἀγαποῦν, ἀλλ' οἵτινες δὲν ἔχουν τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κρύπτουν τὸ πάθος των.

— Καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς Καϊάφας, παραδείγματός χάριν, διέκοψεν ὁ Βραββᾶς δι' ἀγρίας φωνῆς.

Ἐκείνη ἐγέλασεν ἐλαφρῶς.

— Ἐλα, εἶπεν ἀπαξιούσα νὰ ἀναιρέσῃ τὴν ἐρώτησίν σου. Τὴν ὥραν αὐτήν, τουλάχιστον, ἀνήκω ὀλόκληρος εἰς σέ. Ἐπωφελήσου μὴ χάσῃς τὴν εὐκαιρίαν ποῦ σοῦ παρέχει τὸ σκοτάδι. Νά! δὲν σὲ ἀποθῶ! Ἐλα.»

Ὁ Βραββᾶς ἀφῆκε τὰς χεῖράς τῆς ἀποτόμως.

— Ἐλα! νὰ εἶπε πάλιν.

Ἐκεῖνος ἐσιώπη.

— Ἐλα Βραββᾶ. Πάρε με καὶ νὰ προχωρήσωμεν. Σήμερα θὰ πάρῃς ἀρκετὸν ἔρωτα διὰ κάμπους ἡμέρας!

Τὴν ἀπόησε μετὰ ἐδελυγμίαν.

— Φύγε ἀπ', ἐδῶ, ὠραιότερα γυναῖκα τῆς Ιουδαίας, μὴ μὲ σκανδαλίξῃς περισσύτερον, διότι εἰμφορῶ μεσα εἰς τοὺς ἀτμούς αὐτῆς τῆς κολάσεως νὰ σὲ σκοτώσω, ὅπως ἐσκώτωσα τὸν Γαβρίαν. Ἐὰν ἐγνώριζα, πῶς ὅ,τι ἐκαυχήθηκε διὰ σέ ἦτο ἀλήθεια, θὰ ἔζη τώρα ἐκεῖνος, καὶ σὲν θὰ ἐσκώτων. Φύγε ἀπ' ἐδῶ μόνη. Μακάρι νὰ καταρασθῆ ὁ Οὐρανὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐν ποθήσω πλέον τὴν ὠραίαν ψεύτικη μορφή σου. Ἀπάτα ἄλλους ἀφοῦ θέλεις, τὸν Βραββᾶν δὲν θὰ τὸν ἀπατήσῃς πλέον.»

Ἐκείνη ἐγέλασε καὶ ὡς εὐστραφος ὄφιν τὸν περὶ ἐσφιγξέ μετὰ τὸ σῶμά της.

— Δὲν θέλεις νὰ ἀπατάσαι πλέον Βραββᾶ, οὔτε νὰ σὲ θωπεύουν, οὔτε νὰ ἦσαι ὁ δουλός μου; Δὲν εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς ἀλλέως θλάκα! Σὲ αἰσθάνομαι νὰ τρέμῃς! Ἐλα, ἴσως ἀπολαύσῃς νίκην, τὴν ὁποῖαν δὲν ὠνειρεύθηκες!»

Ἐν στιγμῇ παραζάλης εἶχεν ἡμιενδώσει καὶ ἀφῆκε νὰ παρασυρθῆ ὑπ' ἐκείνης βήματά τινα. Τότε μία παράδοξος συγκίνησις, τὸν ἔσυρε μετὰ ἀκατανίκητον δύναμιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σταυροῦ.

— Ὁχι! Ὁχι δὲν θέλω; Δὲν δύναμαι! Ὁχι, δὲν προχωρῶ!

— Πέθανε λοιπὸν ἀνόητε! ἐφώνηξεν ἡ Ιουδίθ καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ σκότος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κεραυνὸς ἐξήγειρεν στήλην πυρὸς μεταξὺ τοῦ Βραββᾶ καὶ τῆς Ιουδίθ. Ἀπὸ τότε τὴν ἔχασεν, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

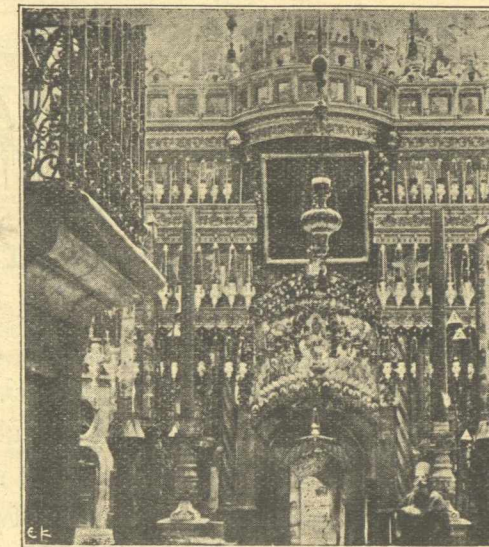
Ἐφοβήθη ὅτι ἀπολώσθη. Καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη διετηρεῖτο κάποιον αἰσθημα εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν διεφθαρμένην ἐκείνην κόρην, ἐφώνηξεν:

— Ιουδίθ! Ιουδίθ!

Ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως,

Ὁ Ναιτίφ.

Τὸ Ἅγιον Κουβούκλιον.

Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβεν. Ἐστράφη καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ὑπελόγι-σεν ὅτι εὐρίσκοντο οἱ σταυροί. Ἡκουσε ψίθυρον. Ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησεν μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

— Ὁχι, ἀναπνέει ἀκόμη. Καὶ ὑποφέρει. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρξατο νὰ γίνηται αἰσθητὸν ὅτι τὸ σκότος ἠγαιούτο. Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά διακεκομμένη σχισμάδι σκοτεινοῦ ἐρυθροῦ, ἠνῆχθη εἰς τὸν μακρὸν οὐρανόν, ἥτις βαθμηδὸν εὐρυνομένη ἐπέφερε πάλιν εἰς τὸ ὄρος τοῦ δράματος, εἰς τὴν πόλιν τὸ φῶς μὴ ἀφήσασα οὐδὲ ἔγνος τοῦ πρώην σκοτούς.

Τότε ἐφάνη ὠχρὰ, ἀγωνιώσα ἡ θεία μορφή τοῦ Χριστοῦ, ἡ δὲ μελωδικὴ φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὸν αἰθέρα:

— Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ σκεχχχνί!»

Φρικιάσεις διέτρεχον τὸ ἠρωϊκὸν σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ ἀγωνιώσα ἀναπνοὴ ἐγένετο ὀλοὴν δυσκολωτέρα.

Αἰφνης ἡ δύσκολος ἀναπνοὴ τοῦ Ναζωραίου ἔπαυσεν· ἠγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐνῶ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐπληκνῆτο ὠνειρώδες μειδίωμα ἀπολύτου εἰρήνης.

Τότε ἠκούσθη ἁρμονικὴ ἡ φωνὴ του λέγουσα:

— Πάτερ! εἰς χεῖράς Σου παραδίδο τὸ Πνεῦμα!»

Μόλις αἱ λέξεις αὗται ἐπροφέρθησαν, εἰς στρατιώτης ἀντήλλαξε ταχὺ βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τὸν ἐκατόνταρχον Πετρόνιον. Καὶ μετὰ ἐπιτετηδευμένην τραχύτητα καὶ ὀρμὴν αὐτὸς ὁ στρατιώτης ἐγείρας τὴν λόγχην του, τὴν ἐβύθισεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ θνήσκοντος Ναζωραίου. Αἷμα ἀνέβλυσεν ἀναμειγμένον μετὰ ὕδαρ· καὶ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῦ-

ον ἡ εὐσπλαχνικὴ ἐπιθυμία, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὰ βάσανα, παρεκίνησε νὰ κεντήσῃ τὴν τρυφερὰν σάρκα, ὡπισθοδρόμησε, τρομαχμένος δι' ὅτι εἶχε πράξει.

Διότι εἰς τὸ ὄξυ ἐκεῖνο κτύπημα ἡ ἀκνθοστεφανωμένη Κεφαλὴ κατέπεσεν αἰφνιδίως, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ οἵτινες εἶχον στραφῆ πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἔβλεπον πρὸς τὴν γῆν, διὰ τελευταίαν φοράν, μετὰ τοιοῦτον ἀλάλητον πάθος οἴκτου, ἀγάπης καὶ συμπαθείας, ὥστε ὅλος ὁ λαὸς ἐμεινε σιωπηλός, πληγεὶς ἀπὸ κατὰ ὅμοιον πρὸς αἴσχος καὶ τρόμον.

Τοιαύτη ἀγάπη δὲν θὰ προσέβλεπε πλέον πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐδέχετο πλέον τοιαύτην θεῖαν Συγγνώμην.

Τὸ θαυμάσιον μειδίωμα ἐπληκνῆτο εἰσέτι ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του. Ἐν ἀκόμῃ τελευταίου συμπαθὲς βλέμμα ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου Θεοῦ, ἀποχαιρετίζοντος διὰ παντός τοὺς θνητούς, καὶ τότε... ἠκούσθη μετὰ ἀπειρον γλυκύτητα ἡ τελευταία λέξις:

— Τετέλεσται!»

Ἡ ὠραία κεφαλὴ ἔπεσε βρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους, τὰ βρακνισμένα μέλη ἐεείσθησαν ἀπαξ... δις... καὶ ἔπεσαν ἀκίνητα. Ὁ θάνατος εἶχε φαινομενικῶς διεκδικήσει ἕνα ἐκ τῶν ἰδικῶν του καὶ οὐδὲν σημεῖον ὑπῆρχε δεικνύον, ὅτι αὐτὸ, ὁ θάνατος εἶχε παταχθῆ.

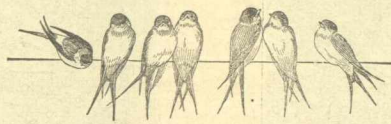
Τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Τοῦ Θεοῦ ἡ ἐντολὴ εἶχε σταλῆ, καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ εἶχε θανατωθῆ. Καὶ ὁ νόμος ἱκανοποιήθη! Εἰς Θεὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ὁ «Γίος τοῦ Θεοῦ», ἀπέθανε!

Τετέλεσται.

(Ἀκολουθεῖ)

Τάκης Σίμος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Αστράφι' ο Μάρτης γελαστός σὲ φῶς καὶ σ' ὠμορφάδα
Καὶ μάγεμά 'ναι ἐρωτικό τῆς πλάσης ἢ θωριά.
Εδῶ πουλιά, πειδ' κεῖ νερά κι' ὀλοῦθε ἢ πρασινάδα
Καινούργιο θάρρος δίνουνε 'στὴ πειδ' βαρειὰ καρδιά.

Παντοῦ τὰ ξεφωνήματα, τὰ γέλοια κ' ἢ ἐλπίδες
Δειώχουν τῆς λύπης τῆς παλῆς τῆς ἔγνοιες τῆς πικρῆς.
Παίζουν μέσ' τὰ φυλλώματα ἢ πειδ' χρυσὲς ἀχτίδες,
Κ' ἢ αὔρες πᾶνε κ' ἔρχονται σκορπώντας εὐωδιές.

Γιὰ ἔρωτα, γιὰ ἔρωτα, τὰ λούλουδα ὅλα ἀνοίγουν
Γιὰ ἔρωτα τοὺς ἴσκιους των τὰ δένδρα ὅλα σκορποῦν
Γιὰ ἔρωτα καὶ τὰ πουλιά τῶνα μὲ τᾶλλο σμίγουν
Ὅλα γιὰ νὰ μεθύσουνε ἀπ' ἔρωτα ζητοῦν.

Γιὰ ἔρωτα κ' ἐμὲ ἢ καρδιά τὴν ὥρα αὐτὴ διψάει
Αχ, λάμπει τόσο ἐκεῖ ἢ ματιὰ μιᾶς κόρης ποῦ θωρῶ.
Μέσα σὲ τέτοια ἀνοιξὶ τὶ ἄλλο λαχταράει
Κι' αὐτὴ μὲ τέτοιο μάγουλο καὶ χεῖλι φλογερό!

Γεώργ. Θ. Σμηριώτης.

ΕΞΗΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΓΙΑΝΤΕΣ

(Ο ἐπίλογος τοῦ «Φυσιολογία τοῦ γάμου» τοῦ H. de Balzac)

— Καὶ σκοπεύετε νὰ νυμφευθῆτε; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἀνεγίνωσκε τὸ περὶ γάμου χειρόγραφόν του.

— Βεβαίως, κυρία, ἀπήντησεν. Ἐὰν κατορθώσω νὰ εὗρω γυναικὰ τόσον τολμηρὰν ὥστε νὰ μὲ θελήσῃ, τότε θὰ πραγματοποιηθῆ ἢ θελκτικώτερα τῶν ἐλπίδων μου.

— Πῶς νὰ χαρακτηρίσωμεν τοῦτο, ὑποταγὴν ἢ προπέτειαν;

— Α! εἶνε τὸ μυστικόν μου.

— Εἰ λοιπόν, κύριε δόκτωρ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τοῦ γάμου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς διηγηθῶ μικρὸν μῦθον τῆς Ανατολῆς τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσα ἄλλοτε εἰς κάποιαν συλλογὴν ἣτις μᾶς προσφέρεται ἐτησίως ἐν εἶδει ἡμερολογίου. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τοῦ Κράτους αἱ γυναῖκες ἔθεσαν εἰς ἡμερησίαν διάταξιν παίγιον τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς τὸ νὰ μὴ δέχεται τις τίποτε ἀπὸ τὸ ἄτομον μετὰ τοῦ ὁποίου συνεφώνησε νὰ παίξῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν Γιάντες.

Κάποτε τὸ Γιάντες, ὡς ὑποθέτετε διήκει ἐβδόμαδας ὀλοκλήρους, ἔφθανε δὲ εἰς τὸ ζενοῦ τῆς πανουργίας ὅτε ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος ἐξεπλήττετο διότι ἐδέχθη εὐτελέστατον ἀντικείμενον χωρὶς νὰ προσθήσῃ τὴν μυσταγωγικὴν λέξιν.

— Ἐστὼ καὶ ἐν φίλημα;

— Ὡ! ἔχω κερδίσει κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον εἰκοσάκις εἰς τὸ Γιάντες! εἶπε γελῶσα.

— Ἐνεκα τοῦ παιγνίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ρίζα εἶνε Ἰνδικὴ ἢ σινικὴ, ὁ μῦθός μου ἀπέκτησε τὴν τιμὴν τῆς ἐντυπώσεως. Ἀλλά, σᾶς τὸν διηγοῦμαι, εἶπε διακόπτουσα αὐτὴ ἑαυτὴν ἵνα, μὲ θελκτικὸν κίνημα φιλαρεσκείας, ἐγγίσῃ τὸν ἕνα ρώθωνα τῆς μὲ τὸν λιχανὸν τῆς δεξιᾶς τῆς χειρὸς, διότι ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίλογος τοῦ ἔργου σας...

— Ὡς προικοδοτήσιν; ... σᾶς ἔχω ἤδη τόσας χρεωστικὰς ὁμολογίας, καὶ μὲ ἔχετε φέρει εἰς τὸ ἀδύνατον νὰ ἐξεφληθῶ: ἐὰν ἐγνωεῖται αὐτὸ δέχομαι.

Ἐκείνη ἐγέλασε πονηρῶς καὶ ἐπανέλαβε:

— Φιλόσοφός τις συνέταξε ἀρκετὰ μεγάλην συλλογὴν ὅλων τῶν ρύλων τοὺς ὁποίους δύναται νὰ παίξῃ τὸ φύλλον μας καὶ ἵνα προφυλάττηται ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ἔφερε πάντοτε μαζύ του. Ἡμέραν τινα ταξιδεύων, εὗρέθη πλησίον στρατοπέδου. Νεαρά

γυνή, καθήμενη εἰς τὴν σκιὰν φοίνικος, ἠγέρθη αἴφνης μόλις εἶδε νὰ πλησιάσῃ ὁ ταξιδιώτης, καὶ τὸν ἐκάλεσε τόσον ὑποχρεωτικῶς ν' ἀναπαυθῆ κάτωθεν τῆς σκιᾶς τῆς, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ἀμυνόμενος νὰ μὴ δεχθῆ. Ὁ σύζυγος τῆς γυναικὸς ταύτης ἀπουσίαζε. Δὲν εἶχε ἀκόμη τοποθετηθῆ καλὰ καλὰ ὁ φιλόσοφος ἐπὶ τίνος χροῶδους τάπητος, ὅτε ἠχαρίεσσα ξενίζουσα τῇ προσέφερε φοινικίας δροσεροῦς καὶ ποτήριον πλήρες γάλακτος. Ὁ ταξιδιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ παρατηρήσῃ μὲ ἰδιαιτέρον βλέμμα τὴν σπανίαν τελειότητα τῶν χειρῶν αἰτινες τῇ προσέφερον τὸ ποτὸν καὶ τοὺς καρπούς, ἀλλ' ἵνα ἀποτρέψῃ ἑαυτὸν ἀπὸ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα τὸν ἠνάγκαζον νὰ δοκιμάσῃ τὰ θέλητρα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, αἱ παγίδες τῆς ὁποίας τῇ ἐφάνιντο κατὰ πολλὰ ἐπίφοβοι, ἔλαβε τὸ βιβλίον του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ.

Τὸ γοητευτικὸν πλάσμα, πειραχθὲν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀκαταδεξίαν τοῦ λέγει μὲ τὴν πειδ' ἀγνητευτικὴν φωνήν: — Πρέπει πῶς ἔχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ βιβλίον, διότι φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα διὰ σᾶς τὸ ὁποῖον ἔχει ἀξίαν, ἀφοῦ, ἀπὸ κάθε ἄλλο, αὐτὸ μόνον προσείλκυσε τόσον τὴν προσοχὴν σας. Θὰ μὲ θεωρήσετε ἀρά γε ἀδιάκριτον ἐὰν σᾶς ἐρωτήσω περὶ τίνος πραγματεύεται;...

Ὁ φιλόσοφος ἀπήντησεν ἔχων πάντοτε χαμηλὰ τοὺς ὀφθαλμούς: «Τὸ θέμα τοῦ βιβλίου τούτου δὲν υπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν γυναικῶν!»

Ἡ ἀποποίηση αὐτῆ τοῦ φιλοσόφου διήγειρεν ἀκόμη περισσότερον τὴν περιέργειαν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς. Σιγὰ, σιγὰ, ἔφερε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ ὀρειότατον μικρὸ πόδι τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀφήκε τὸ ἀποτύπωμά του ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου.

Ὁ φιλόσοφος ἤρχισε νὰ μὴ προσέχῃ εἰς τὸ βιβλίον, καὶ τὸ βλέμμα του, πειραχθὲν δὲν ἤργησε νὰ διατρέξῃ ἀπὸ τοὺς πόδας ἐκείνου, τῶν ὁποίων αἱ ὑποσχέσεις ἦσαν τόσον γόνιμοι, μέχρι τοῦ περιστηθίου θαυμασιωτέρου ἀκόμη κτώπιν συνέμιζε παρευθὺς τὴν φλόγα τοῦ θαυμασμοῦ του μὲ τὸ πῦρ διὰ τοῦ ὁποίου ἐσπινθηροβόλου οἱ φλογεροὶ καὶ κατὰμαυροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς νεαρᾶς Ἀσιάτιδος. Ἠρώτησεν ἐκ νέου διὰ φωνῆς τόσον γλυκείας τίνος ἦτο τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ὥστε ὁ φιλόσοφος, μὲ καταγοητευμένος ἀπήντησεν: — Εἶμαι ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου ἀλλὰ τὸ βάθος δὲν ἀγγίζει εἰς ἐμὲ.

περιλαμβάνει όλας τὰς πανουργίας τὰς οποίας ἐπενόησαν αἱ γυναῖκες» — «Πῶς ;... ἀπολύτως ὅλας ;» εἶπεν ἡ κόρη τῆς ἐρήμου. — «Μάλιστα ὅλας ! Καὶ σπουδάζων διαρκῶς καὶ σταθερῶς αὐτάς, ἐφθασα εἰς τὸ σημείον, νὰ μὴ τὰς θεωρῶ πλέον φουεράς». Α !... εἶπεν ἡ νεκρὰ γυνὴ κατατιβάζουσα τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῶν λευκῶν τῆς βλεφάρων.

Ἐπειτα ῥίπτουσα αἴφνης τὸ πειρὸ ζωηρὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ ὑποτιθεμένου συνετοῦ, τὸν ἔκαμε ἐν τῷ ἅμα νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸ βιβλίον του καὶ ὅσα περιελάμβανεν αὐτό.

Ἴδού ὁ φιλόσοφος μὲς πάσων πειρῶν ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀνθρώπων. Πιστεύων δὲ ὅτι διέκρινε εἰς τοὺς τρόπους τῆς νεκρᾶς γυναικὸς κάποιαν ἐλαφρὰν ἐπίδειξιν φιλαρεσκείας, ἐτόλμησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ μίαν συγκριτικὴν. Πῶς θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ, ὁ ὑβρῶνός ἦτο γλαυκός, ἡ ἄμμος ἀπὸ μακρὰν ἔλαμπε καθὼς χρυσὴ λεπίς, ὁ ἀνεμὸς τῆς ἐρήμου ἔφερε τὴν ἔρωτα, καὶ ἡ γυνὴ ἐφαίνετο ὅτι ἀντενάκλα ὅλα τὰ πυρὰ ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο περιτριγυρισμένη· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ δικπεραστικοὶ ἔγιναν ὑγροὶ, καὶ μὲ χαριτωμένῃν παθητικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, συγκατετέθη ν' ἀκούῃ λόγους ἐρωτικὸς τοὺς ὁποίους ἐπρόφερον ὁ ξένος.

Ὁ σοφὸς ἐμεθύσκετο ἤδη διὰ τῶν πλέον κολακευτικῶν ἐλπίδων, ὅτε ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀκούουσα ἀπὸ μακρὰν τὸ κάλπασμα τοῦ ἵππου ὁ ὅποιος θαρρούσεσθε ὅτι εἶχε πτερά, ἐφώνησεν :

— Ἐχαθήκαμεν !... ὁ σύζυγός μου θὰ μᾶς προφθάσῃ. Εἶναι ζηλιάρης ὡς τίγρις καὶ πολὺ σκληρὸς .... Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐὰν ἀγαπάτε τὴν ζωὴν σας κρυφθῆτε εἰς αὐτὸ τὸ μπαούλο ! ... » Ὁ σοφὸς τρομαγμένος μὴ βλέπων καὶν ἄλλο μέσον ἵνα ἀπαλαχθῇ ἀπὸ τὴν ὄχι καὶ τὸσον εὐάρεστον θέσιν ταύτην, εἰσῆλθε καὶ ἐστριμώθη ἐντὸς τοῦ κιβωτίου καὶ ἡ γυνὴ κλείουσα αὐτὸ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἔλαβε τὸ κλειδίον. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς καὶ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὴς θωπείας αἱ ὅποιαι τὴν διέθεσαν καλῶς ; — « Πρέπει, τῷ εἶπε νὰ σοῦ διηγηθῶ ἕνα περιστατικὸν πολὺ παράδιξον καὶ ἀρκετὰ νόστιμον ».

— « Ακούω, δευράς μου » ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐκάθησεν ἐπὶ τάπητος διαστχυρῶν τοὺς πόδας.

— « Ἦλθε σήμερον κάποιος πικράδοξος φιλόσοφος. Διχτείνεται ὅτι συνέλεξε εἰς ἕν βιβλίον ὅλας τὰς πανουργίας τὰς οποίας τὸ φύλλον μου εἶναι ἱκανὸν νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ὁ ψευτοφρόνιμος αὐτὸς μοῦ ὁμιλοῦσε περὶ ἔρωτος ».

— « Καὶ λοιπόν ; » ... ἐφώνησεν ὁ ἀνὴρ. — « Τὸν ἤκουον... ἐπανελάβε μετὰ ψυχραιμίας. « Εἶναι νέος, χωρὶς ὑπομονὴν καὶ ἤλθε εἰς πολὺν κελὴν ὥραν διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν κλονουμένην ἀρετὴν μου !... »

Ὁ ἀνὴρ ἐτινάχθη ὡς σκύμνος καὶ βρυχώμενος ἔσυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του.

Ὁ φιλόσοφος ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου ἤκουε ὅλα, ἔστειλεν ἐς κόρακας τὸ βιβλίον του τὰς γυναῖκας καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

— « Γυναῖκα... ἀνεκράξεν ὁ σύζυγος, ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσης πὲς μου ποῦ εἶνε ὁ προδότης ;... »

Φοβισμένη ἀπὸ τὴν καταγίδα ἡ ὁποία ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐκκραγῇ ἡ σύζυγος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου τῆς, καὶ, τρέμουσα ὑπὸ τὸν ἀπειλητικὸν χάλυθα τοῦ ἐγχειριδίου, ὑπέδειξε τὸ κιβώτιον δι' ἑνὸς μόνου βλέμματός τὸσον ταχῶς ὅσον καὶ περιφόβου. Ἠγερέθη αἰσχυνομένη καὶ λαμβάνουσα τὸ κλειδίον τὸ ὅποιον εἶχε εἰς τὴν ζώνην τῆς τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ζηλότυπον· τὴν στιγμὴν ὁμοῦ ποῦ κτεγίνετο οὗτος ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον ἡ πονηρὰ ἐξέσπασεν εἰς ἀκράσχετον γέλωτα.

Ὁ ἀνὴρ ἐσταμάτησε καὶ ἔβλεπε τὴν σύζυγόν του μὲ κάποιαν ἀνισυχίαν.

« Γιάντες...γιάντες... θὰ ἔχω ἐπὶ τέλους τὴν χρυσὴν ἀλυσίδα ! ἀνεφώνησε πηδῶσα ἀπὸ τὴν χαρὰν... ὅσο μού την, ἔχασες τὸ γιάντες. Ἀλλοτε νὰ ἔχῃς πειρῶν μνημονικὸ. »

Ὁ σύζυγος, ἐκπληκτος, ἀφῆκε τὸ κλειδίον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ἔρριξεν εἰς τὰ γόνατά τῆς τὴν ὠραίαν ἄλυσσον, ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἀγαπητὴν του νὰ τῇ φέρῃ ὅλα τὰ κοσμήματα τῶν καρναβανίων τὰ ὅποια θὰ διήρχοντο καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐὰν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ νὰ μεταχειρίζεται τόσον σκληρὰς πανουργίας ἵνα κερδίξῃ εἰς τὸ Γιάντες. Κατόπιν ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐχώνευε νὰ χάσῃ μίαν χρυσὴν ἄλυσσον, ἂν καὶ νομίμως ἀνήκεν αὐτῇ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἐπήδησεν πάλιν ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἀνεχώρησε, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐρημον ἵνα μονολογήσῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν ἤθελε νῆ τῇ ἀποδείξῃ τὴν λύπην του. Ἡ νεκρὰ γυνὴ σύρουσα τότε τὸν φιλόσοφον νεκρὸν μᾶλλον ἢ ζῶντα ἐκ τοῦ κιβωτίου εἰς τὸ ὅποιον ἦτο ἐστριμωγμένος, τῷ εἶπε συμβαρῶς : « Κύριε δόκτωρ, μὴ λησμονήσετε νὰ προσθέσητε εἰς τὴν συλλογὴν σας καὶ αὐτὸν τὸν φύλλον. »

— Κυρία, λέγω τῷ δουκίση, ἐννῶ ! Ἐὰν νυμφευθῶ ὀφείλω νὰ ὑπακύψω εἰς κάποιαν ἀγνωστον διαβυλικὴν ἐπενέργειαν. Ἀλλά, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, θὰ προσφέρω, ἐστὲ βεβία, ἐν πρότυπον ζεύγος εἰς τὸν θυμωσμένον τῶν συγχρόνων.

Δῆμας

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ὁ σύζυγος. — Ἔμαι μισοπειθαμένη...
Ὁ σύζυγος. — Φυσικὴ ! Ὅλα τὰ κάνεις μιτῆ.

Ὁ σύζυγος. — Οἱ κοντότεροι ἄνδρες παίρνουν πάντοτε τῆς ὡμορφότερας γυναῖκες.

Ὁ σύζυγος. — Ἐλα ! Θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς κομπλιμέντα.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ

Ἡ ΛΟΘΟΤΗΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐὖρον τὴν Χαρίκλειαν ὄρθην ἐξ ἀγωνίας περιμένουσαν... Θεέ μου ! ὅποιον θέαμα ! Δὲν τὴν ἐγνώρισχ. Εἶχεν ἐτι πολὺ ὑψηλῶσει μεταβληθεῖσα εἰς ἐντελῆ γυναῖκα ἥτο δὲ ἔγκυος εἰς τὸν προτελευταῖον μῆνα αὐτῆς. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο πάντοτε πολυθελίγητον ἀλλὰ καταρυσιασμένον ἐκ τῶν πόνων καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἐφόρει πολυτελεῆς ἐγκοίμητρον, τὰ δὲ δωμάτια αὐτῆς ἦσαν μετὰ μεγάλης πολυτελείας καὶ κομψότητος συνεσκευασμένα.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς ἐκάθητο γυνὴ προβεβηκυῖα, ἥτις ἅμα εἰσῆλθον ἐξήλθε κλείσασα τὴν θύραν.

Ἡ Χαρίκλεια ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου θρηνοῦσα καὶ λέγουσα.

— Συγχωρήσέ με, μαμάκα μου... Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃς ;... ἀποθνήσκω... Δὲν ἔχω πολλὰ ὥρας διὰ τὸν κόσμον τοῦτον... θὰ μὲ συγχωρήσῃς, μαμάκα μου, διὰ νὰ ἀποθάνω, καὶ ὄχι νὰ ζήσω...

— Σὲ συγχωρῶ, κόρη μου, σὲ συγχωρῶ !... εἶπέ μου, ποῦ ἦσο !... ποῖος εἶνε ὁ αἴτιος τῶν δυστυχιῶν μας ; Κλαίουσα εἶπεν.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ... Ὄχι !..

Ἐξήγαγε διάφορον φωνὴν καὶ ἔμεινε ὠχρὰ καὶ ἄπνους ὡς νεκρὰ διὰ πολλὰ λεπτά εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Μετέφερα αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐκάθησα πλησίον αὐτῆς. Ὁ ὕπνος ἡ ἡ νάρκη ἐκλείσαν ἕως ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὰ βλεφάρά τῆς.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἦτο μικρὸν ἡσυχωτέρα.

Πρὶν ἐρωτήσω δὲ πάλιν αὐτὴν ποῦ ἦτο, μοῖ λέγει :

— Ἐφθασα γθὲς τὸ ἔσπερας ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἤθελα ἀμέσως νὰ σὲ εἰδοποιήσω, μαμάκα μου, ἀλλ' ἐξηγημένη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ τὴν συμφορὰν αὐτὴν ἔπεσα νεκρὰ ἀναίσθητος ἅμα ἐφθασα καὶ ἐκοιμήθη, δὲν ἐξύπνητα ἕως σήμερον τὸ μεσημέρι... Γώρα θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα... Δὲν ἔχω πολλὰς ἡμέρας νὰ ζήσω... Ὁ θάνατος ἤδη κατοικεῖ ἐδῶ μέσα πρὸ τριῶν ἡμερῶν, εἶπε δεικνύουσα μὲ τὴν χεῖρα τὴν γαστέρα τῆς.

Ἐτρεμεν ὡς φύλλον δένδρου λέγουσα ταῦτα καὶ ἔτρεμον κἀγώ, κύριε Ξένε, ἀκροαζομένη καὶ βλεπούσα αὐτήν...

— Ὅταν ἠσθνήητες μαμάκα μου, μίαν πρωτῆαν ἐν ᾧ ἐπήγαινα διὰ τὰ φάρμακα, εἶπεν ὅλη ἀσθμαίνουσα ἡ θυγάτηρ μου, συνήτησα τὸν ἀγένειον ἐκεῖνον κύριον, ὅστις προσήγγιστε τὸν Κύριον Στέφανον Ξένον καὶ τοῦ ὁμίλητε τὴν ἡμέραν ὅπου μᾶς ἔστειλε τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως...

— Τὸν ἐνθυμεῖται μαμάκα μου ;

— Ἀμυδρῶς πως, δὲν δύναμαι ἐντελῶς νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν φυσιογνωμίαν του.

— Μὲ ἠρώτησε, ποῦ εἴσθε, καὶ διατὶ δὲν μὲ συνοδεύετε ; Τοῦ εἶπον ὅτι ἀσθενεῖτε βαρέως καὶ ὅτι ἐπήγαινα εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον νὰ παρακαλέσω νὰ μᾶς δοθοῦν δωρεὰν τὰ φάρμακα. Ἐξέφρασε μεγάλην λύπην, μεγάλην συμπάθειαν, καὶ ἐπρότεινε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ πρῶτον φαρμακεῖον πλησίον ἡμῶν νὰ τὰ ἀγοράσω αὐτός.

Ἐδειξα δισταγμὸν, ἀλλ' οὗτος διὰ τῆς προθυμίας του καὶ ζωντανῆς φιλανθρωπίας του μὲ ἠνάγκασε νὰ τὸν παρακολουθήσω, λέγων ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου. Μὰ εἶπε νὰ μὴ σᾶς εἶπω τίποτε μέχρις ὅτου ἀναρρώτητε, διότι θὰ ἔχητε ἀνάγκην καὶ ἄλλων φαρμάκων καὶ ἄλλων πραγμάτων ὅτι δὲ θὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος νὰ μᾶς ἐπι-

Ὁ ναός τῆς Ἀναλήψεως ἐν Ἱεροσολαλήμ.

Ἡ Βαυρόρος Κυριακή

Ὁ Ἰσλάμ

σχεφθῆ καὶ σὰς τὸ εἶπε ἅμα ἀναρρώσητε. Μὲ εἶπεν ὅτι συμπαθεῖ πολὺ μὲ ὑμᾶς καὶ ἐπεθύμει νὰ μὲ ἰδῆ μετὰ τὸ γεῦμα ἵνα τοῦ εἶπω πῶς εἶσθε. Τὸ ἀπόγευμα ἦσο, μαμάκα μου, χειρότερα. Ὁ ἰατρὸς διέταξεν ἄλλα πράγματα καὶ τὸ σπῆτί μας ἦτο γυμνόν. Ὁχι μόνον δὲν εἶχαμεν τὰς ἀναγκαίας τροφὰς ἀλλὰ καὶ οἱ προμηθευταὶ ἡμῶν ἤρχοντο ὁ εἷς μετὰ τῶν ἄλλων ποιοῦντες θόρυβον ζητοῦντες τὴν πληρωμὴν ἀδιοφοροῦντες δὲ διὰ τὴν ἀσθένειάν σας. Πρὸ πάντων ὁ κρεοπώλης πρὸς τὸν ὁποῖον ὠφείλαμεν δέκα πέντε δραχμὰς ἐχάλασε τὸν κόσμον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μᾶς δώσῃ ἄλλο κρέας. Ὁ πατὴρ ἐκρύπτετο, συστελλόμενος νὰ τοῖς ὀμιλήσῃ διότι δὲν τὸν ἐπίστευον πλέον ὕστερον ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας τοῖς ἐδίδεν, ἔθετεν ἐμὲ νὰ τοῖς λέγω, ὅτι δὲν εἶνε εἰς τὸν οἶκον καὶ ὅτι σήμερον αὐριον θὰ τὰς πληρώσῃ ὅπου περιμένει χρήματα. Εἶχον βαρεθῆ νὰ δίδω τοιαύτας ἀπαντήσεις καὶ ἀκούω τόσας προσβολὰς ἀπὸ αὐτούς. Ὁ ἰατρὸς εἶχε διατάξει νὰ σὰς δώσωμεν δυνατὸν ζωμόν. Εξήλθον νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν κρεοπώλην δακρυροῦσα. Ὁ κύριος οὕτως μὲ ἐπερίμενε ὡς τοῦ ὑπεσχηθῆ ὅπως πληροφορήσω αὐτὸν ἐὰν εἶσθαι καλλίτερα... ἐδείκνυε τόσῃ ἀνυπομονησίαν νὰ πληροφορηθῆ τοῦτο.

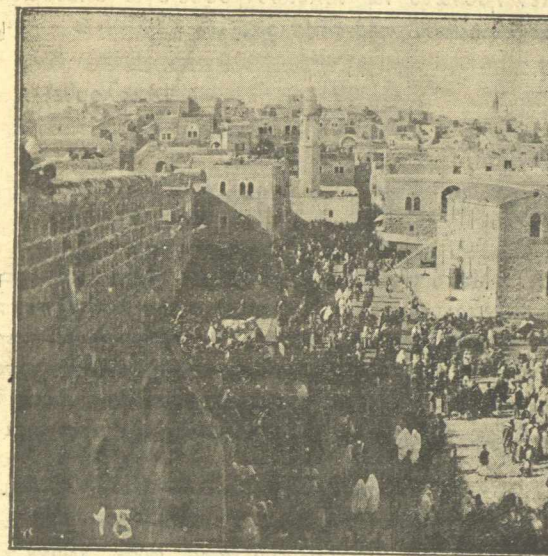
— Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος οὗτος κόρη μου... τί ἐπάγγελμα ἔχει ;...

Ἀνυπομόνως ἠρώτησα.

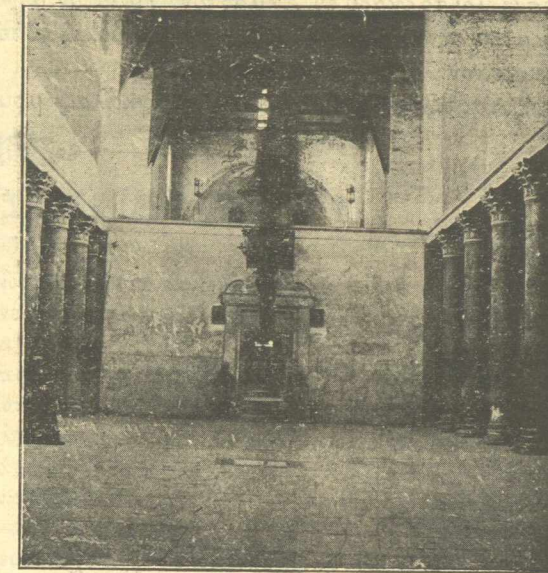
— Μὲ εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Σοφοκλῆς Παλαιολόγος, καὶ ὅτι εἶνε στενὸς συγγενὴς τοῦ κυρίου Στεφάνου Ξένου, τοῦ συγγραφέως τῆς Ἡρωίδος, ὅτι ὁ ἴδιος εἶνε ποιητὴς, ἀλλὰ πολὺ πλούσιος καὶ ὅτι ἔχει διὰ μόνην χαρὰν του καὶ διασκέδασιν νὰ βοηθῆ τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε ἔντιμοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι. Μὲ ἠρώτησε διατί κλαίω, διότι οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν ἔτι γεμάτοι ἀπὸ δάκρυα. Ἠναγκάσθη νὰ τοῦ εἶπω τὴν αἰτίαν. Μοὶ ἔκαμεν ἐρωτήσεις περὶ τῶν χρηματικῶν ἡμῶν πόρων καὶ ἀναγκῶν, ἐγὼ δὲ δὲν ἔκρυψα τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐπήγαινα εἰς τὸν κρεοπώλην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μᾶς δώσῃ ὀλίγον κρέας διὰ τὸν ζωμόν σας.

Ἐδείξε πάλιν μεγάλην λύπην, μεγάλην συμπάθειαν, μαμάκα μου, καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τρία ναπολεόνια, λέγων μοι νὰ ὑπάγω ἀμέσως νὰ πληρώσω τοὺς δανειστὰς αὐτούς καὶ νὰ ἀγοράσω ὅ,τι ἔχομεν ἀνάγκην. Πρέπει νὰ σώσωμεν τὴν καλὴν σου μητέρα εἶπε, καὶ ἔπειτα ἐγὼ δὲν γένη καλὰ θὰ σὰς ἐπιτεκνοῦ καὶ τῆς εἶπω ὅτι ἐγὼ σὰς ἐβοήθησα. Τώρα μὴ τῆς εἶπῃς τίποτε διότι ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἀνησυχῆτῃς εἰπέ μόνον ὅτι κατέπειτες τοὺς προμηθευτὰς νὰ σὰς δώσουν τὰ ἀναγκαῖα μέχρι τῆς ἀναρρώσεως τῆς μητρὸς σου... Τοῦτο δὲν εἶνε ψεῦμα, φίλη μου, εἶπεν εἶνε ἀθῶν ψεῦμα, λευκὸν ὡς λέγομεν ψεῦμα. Εγὼ, μαμάκα μου, ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαρὰν μου καὶ ἔκλαιε καὶ ὁ κύριος Σοφοκλῆς. Ἡ ἐπιθυ-

Ὁ ναός τῆς Ἀναλήψεως ἐν Ἱεροσολαλήμ.

Ἡ Βαυρόρος

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βηθλεὲμ

μία μου, ἢ προθυμία μου νὰ συνδράμω τοὺς πάσχοντας γονεῖς μου, νὰ τὰς ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς δυσχερείας σας, νὰ τὰς ἐλαφρώσω ὀλίγον, δὲν μοὶ ἀφῆκε καιρὸν νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς ἀγίας νοουεσιὰς σας. Μοὶ παρήγγειλε δὲ νὰ τοῦ ἐτοιμάσω κατάλογον ὄλων τῶν χρεῶν μας καὶ τοῦ τὸν φέρω τὴν ἐπαύριον ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ πληροφορηθῆ τὰ τῆς ὑγείας σας. Ἐλεγεν ὅτι θὰ πέμψῃ εἰς ὄλους τοὺς δανειστὰς μας χρήματα καὶ οὕτω θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῶν ἐνοχλήσεών των.

Πάντοτε ὅμως συνίστα εἰς ἐμὲ νὰ μὴ εἶπω τίποτε οὔτε εἰς σέ, οὔτε εἰς τὸν πατέρα, οὔτε εἰς τὰ μικρά μου ἀδελφία, γνωρίζεις, μαμάκα μου, ὁ Χριστὸς μας ἐνόμιζον ὅτι ἔττειλεν ἐνώπιόν μου τὸν κύριον αὐτόν, ... τί ἐγνωρίζον ἐγὼ πρὸ ἐνός ἔτους ἀπὸ τὰς κακίας τοῦ κόσμου ! Τὴν ἐπαύριον τὸν ἀπήνησα καὶ τοῦ ἔδωκα τὴν σημείωσιν μὲ τὰ δνόματα ὄλων τῶν ὁποῖαν εἶχον εἰς ἓνα χαρτίον. Ἀνέβαινον τὰ χρέη μας μὲ τὸ ἐνοίκιον εἰς διακοσίαις δέκα δὲκα δραχμὰς. Μὲ εἶπεν:

— Ἀφῆτε, Χαρικλάκι μου, τὸ σχολεῖον, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ νὰ σοὶ δώσω τὰ χρήματα νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως νὰ πληρώσῃς ὄλους, ὅπως μὴ ἔρχωνται καὶ σὰς ζαλιζοῦν τώρα ὅπου ἡ μήτηρ σου τόσον πάσχει...

Τι νὰ σέ πῶ μαμάκα μου, εἶχον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν, ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἐγνωρίζον πρὸ πολλοῦ, ὅτι ἦτον οἰκεῖός μας. Μὲ ὠμίλει ἀφελῶς ὡς ὁ ἴδιος πατὴρ μου... Προσελάεσεν ἅμαξαν

διερχομένη ἐνώπιόν μας καὶ μοῦ εἶπεν νὰ ἀναβῶ... Ἐφροθήθην ν' ἀρνηθῶ ἀφ' οὗ ἐφάνετο τόσον καλοκάγαθος. Ἀνέβην καὶ ἤλθομεν εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν οἰκίαν, συνεσκευασμένην ἔκτοτε ὡς τὴν βλέπεις. Ἀπέπεμψε τὴν ἅμαξαν ἐκαθίσταμεν μοὶ ἔδωκεν τὰ χρήματα, καὶ πεντήκοντα δραχμὰς περισσοτέρας. Μοὶ ἔδειξε πολλὰ χρυσοδεμένα βιβλία εἰς ξένας γλώσσας μὲ εἰκόνας λαμπράς. Μοὶ ἔδωκε νὰ φάγω τόσα ὠραῖα πράγματα, καὶ ἀφ' οὗ ἐκαθήταμεν δύο περίπου ὥρας συνδιαλεγόμενοι ἐξήλθομεν ὁμοῦ. Μὲ συνώδυσεν ἕως ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων. Ὄταν ἐχωρίζομεθα μοὶ εἶπεν ὅτι ἀντὶ νὰ τὸν συναντῶ εἰς τὸν δρόμον, νὰ ἔρχωμαι εἰς τὴν κατοικίαν του αὐτὴν νὰ τοῦ ἀναφέρω πῶς εἶσθε. Μοὶ ἔλεγε μετὰ ζωηρᾶς ἀνησυχίας ὅτι ἐὰν δὲν εἶσθαι καλλίτερα θὰ προσκαλέσῃ ἰατροσυμβούλιον τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν.

Ἐνόμιζον ἀγαπητὴ μου μαμάκα, ὅτι ἡ ζωὴ σας εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖράς του. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κάθε πρωτὴ ἀνηρχόμενη ἐδῶ καθὼς καὶ μετὰ μεσημβρίαν. Δὲν ἐπήγαινα πλέον εἰς τὸ σχολεῖον, μητέρα μου, διερχόμεθα ὁμοῦ τὰς ἡμέρας... Τὸν ἀγαποῦσα τόσον πολὺ ὅπου δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω χωρὶς νὰ τὸν βλέπω... Αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια μαμάκα μου... ἤμουν ἓνα παιδί... τί ἐγνωρίζον ἄλλο ἀπὸ τὴν καλοσύνην του καὶ τὸ εὐμορφο πρόσωπόν του. Μοὶ ἐχάρισεν ἐν ὠραῖον ὠρολόγιον, χρυσὰ ψέλλια, καὶ ἐν βα-

λάντιον πεπληρωμένον ναπολεονίων...δ,τι με ἤρσεκε μοι τὸ ἐχάριζεν... ἡμαρτον, ἡμαρτον, μὴ-τέρ μου, δὲν ἐγνωρίζον οὔτε τι ἐπεθύμει, οὔτε τι ἔκαμνον.

Ἡ Χαρίκλεια ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου

ΤΟ ΜΑΛΛΑΜΑΤΕΝΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Εκείνη τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ἔσωνν πέντε σωστοὶ χρόνοι. Ἀπὸ τότε ἕως σήμερον πόσα πράγματα δὲν συνέβησαν! Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα πρὸ πέντε χρόνων εὐρίσκειτο σ' ἐκεῖνον τὸ μέρος μαζί με τὴν ὄμορφη Οὐρανία. Τότε πλημμυροῦσε ἡ καρδιά του ἀπὸ τὴν εὐτυχία, καὶ τώρα νοιώθει μὲς ἰσὴν καρδιά του ὅλη τὴ μοναξιά καὶ τὴν ἀνυπόφερτη λύπη γιὰ τὴν ἐπιουρία ἐκείνης. Μόνο ἡ φύσις ἐώρταζε καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα. Τότε ἴσως ἀπὸ χαρὰ καὶ τώρα ἀπὸ πένθος. Ὁ ἥλιος ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἐχάιδευε τὴν γῆν. Τὰ δένδρα εἶχαν φορέση καὶ πάλιν τὰ ἐορτερά τους φορέματα, ποῦ τόσο ἀγρια εἶχαν ἀρπάγη ἀπὸ μῆνες ὁ ξεμωραμένος χειμῶνας. Ἡ τριανταφυλλιάς καταστολισμέναι ἀπὸ μυρωδῶτα ἔμμορφα λουλούδια, ποῦ ἐχρωμάτιζε τὸσὺν ἔμμορφα σὰν περιφρημος ζωγράφος τὸ ἦσυχον νεράκι, ποῦ ἔτρεχε τρυχυδῶντας σιγὰ ἰσὴν ῥίζα τῆς μητέρας των. Τὰ πουλάκια ἐώρταζαν. Ἀλλὰ ζευγάρια ζευγάρια, ἀλλὰ μαζωμένα ἐπετοῦσαν ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον καὶ ἔψαλλαν τὸν ἔρωτά τους.

Τὰ ἴδια καὶ τότε καὶ τώρα μονάχα ἄλλαξαν ἐκείνος κ' ἐκείνη. Εκείνος τότε λεβέντης καμρωμένος με ζωνρὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ἐλπίδα μάτια, ἐσφιγγε τρεμουλιαστά ἰσὴν ἀγκαλιά του ἐκείνην, ποῦ σπαρταροῦσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα καὶ με τὰ μεγάλα τῆς ὀλόμυρα μάτια, πνιγμένη μὲσα ἰσὴν κύματα τῆς εὐτυχίας, καὶ τὸ μικρὸ κατάλευκον χεράκι τῆς σηκωμένο ἰσὴν Οὐρανὸν, ποῦ ἔκαμε τὸν ψεύτικον ἐκεῖνον ὄγκον τῆς πῶς θὰ τὸν ἀγαποῦσε καὶ μὲσα ἰσὴν τάφου, ἐνῶ τὰ πυκνὰ καὶ μακρὰ κατὰμυρα μαλλιά τῆς ζέπλευκα ριχμένα πίσω ἄτακτα, τῆς ἔδιδαν μὴ ὄμορφα ἀγγελικῆ. Μεθυμένος ἐκεῖνος ἀπ' τὴ πολλὴ ἀγάπη, ἔκανε τὸν πρῶτό του τὸν ὄγκον τὸν ἀληθινόν, ποῦ δὲ θὰ τὸν ἀθετήση ποτέ, καὶ ἔχαιριζε τὸ πρῶτό του δῶρον ἰσὴν ἀγάπη του, τὸ μαλαματένιο του δαχτυλίδι, τὸ μόνον ἐνθύμιον τῆς μητέρας του.

Πόσο γελάστηκε ὁ καυμένος! Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας, ἐκείνη ἐξέχασε τὸν ὄγκον, ἐξέχασε τὸν ἀραβῶνα ποῦ φοροῦσε ἰσὴν μικρὸ τῆς δάκτυλο, καὶ βρῆκε κινουόριχ ἀγάπη ἰσὴν ἀγκαλιά του πλουσιού Κώστα. Περιεφρόνησε τὴ φτωχὴ, ἀλλὰ θερμὴ καρδιά του Νίκου, κ' ἐστεφάνωσε τὸν Κώστα

θρηγοῦσα, πονοῦσα, πνευστιῶσα, κύριε Ξένε. Δὲν ἠδύνατο νὰ τελειώση οὔτε ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἀκρασθῶ περιττότερα.

(ἀκολουθεῖ)

... Μὰ ὁ Θεὸς δὲν ξεχνάει· ὁ Κώστας ἐκδοτός ἰσὴν χροτοπαιγνίον, ἔχασε ὅλα του τὰ χρήματα ἰσὴν πρῶστουχα τὰ χαρτιά, καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ γρήνευ μὲς ἰσὴν σπύτι καὶ τὰ μαλώματα. Στενοχωρημένος ἀπὸ χρήματα, ἐζήτησε μὴ φορὰ νὰ πωλήση τὸ δαχτυλίδι ποῦ φοροῦσε ἡ Οὐρανία, καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ προδώση ἀκόμα μὴ φορὰ, ἐκείνον ποῦ γιὰ μὴ στιγμὴ ἀγάπησε, θυμωμένος ὁ χροτοπαιγνίον ἐσήκωσε ἄτιμον χέρι καὶ ἐκτύπησε τὴν γυναῖκά του ἀπὸ τότε ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπύτι. Ἡ ἄπιστη Οὐρανία ἐκατάλαβε φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς τὴν τιμωροῦσε σκληρὰ, γιὰ τὴν ἐπιουρία πῶκαμε ἰσὴν Νίκο, καὶ ἄρχισε τὸν θυμῶτα ἰσὴν δυστυχία τῆς. Τὰ πικρὰ δάκρυα ποῦ ἔχυνε τώρα γι' αὐτὸν ποῦ περιεφρόνησε τὸσὺν ἄτιμον καὶ ἡ ἐγκατάλειψις του Κώστα, σιγὰ σιγὰ κατέστρεψαν τὴν υγεία τῆς. Εἴλεπε τὸν ἐαυτὸν τῆς κάθε ἡμέρα νὰ λυώνη, ὡς ὅτου ἔπεσε ἰσὴν κρεβάτι. Καὶ ὅταν περὶ ἐκατάλαβε πῶς δὲν θὰ ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀδύνατον δάχτυλό τῆς τὸ ὄρατο δαχτυλίδι ποῦ τῆς εἶχε χαρίση μὴ ἀληθινομένη ἡμέρα ὁ Νίκος φλογισμένος ἀπ' τὴν ἀγάπη τῆς τὸ ἐφίλησε γλυκὰ γλυκὰ καὶ με βουρκαωμένα μάτια γιὰ τὴν εὐτυχία ποῦ γνώρισε μόνον γιὰ μὴ στιγμή, τὸ ἔστειλε με μὴ γειτόνισα ἰσὴν ἴδιο. Τώρα ἔμεινε περὶ γιὰ πάντα μόνον, κατὰμνη, με τὴν καρδιά βουρκαωμένη ἀπ' τὸ ἀμάρτημα...

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Νίκος ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ἔβλεπε με πόνον τὸ δαχτυλίδι, ποῦ ἰσὴν ἰσὴν γιὰ κάμποσον καιρὸ τὸ δάκτυλον τῆς πρώτης του ἀγάπης, καὶ ποῦ τοῦ ἐνθύμιζε ὅλη τὴν πρωτηνὴ του εὐτυχία καὶ ὅλη τὴ σημερινὴ δυστυχία του καὶ μοναξιά του. Με συντριμμένη καρδιά, καὶ με βουρκαωμένα μάτια ἀπὸ τὴ λύπη, συνεχῶρσε ἀκόμα μὴ φορὰ τὴν ἐτοιμοθάνατον, ἐφίλησε τὸ μαλαματένιο δαχτυλίδι τῆς μητέρας του, ἐσήκωσε τὰ ἀπισταμένα χεράκια του ἰσὴν Οὐρανὸν, καὶ ἔκανε τὸ δευτέρου του ὄγκον, τὸν ἀληθινόν, νὰ μὴ ἀγαπήση ποτέ του ἰσὴν κόσμον ἄλλο πρῶγμα ἐκτός ἀπὸ τὸ... δαχτυλίδι, ποῦ τοῦ ἐνθύμιζε τὸ θάνατον τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀγάπης του.

Τσανταρλή

A. E. ΣΙΤΣΑΝΗΣ.

Ἡ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

ΤΟΛΣΤΟΗ Ο ΟΜΗΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὸν φιλόσοφον Σωκράτην. Τὰ περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ μᾶς διηγεῖται ὁ μαθητὴς του πλάτων εἰς τὴν γλώσσῃ των Θεῶν, ὡς λέγει ὁ Κικέρων.

Ὁ Σωκράτης διδάσκων ἐξήλεγε μετὰ θάρρους τὰ ἐλαττώματα καὶ τὴν ἀμάθειον των ἀνθρώπων καὶ κατέκρινε πᾶσαν κακίαν. Κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐν ᾧ ἐδύνατο νὰ δραπετεύση τῆς εἰρηκτῆς καὶ νὰ σωθῆ, ἀδίκως ἀποθανεῖν εἴλετο μᾶλλον, ἢ σωθῆναι παρανόμως.

Καὶ δὲν ἐδίδασκε μόνον τὸν ὄγκον, ἀλλὰ, κρατούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἤλεγε καὶ ἐδίδασκε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς δικαστᾶς του, ἐκ των δικήσεων των ὁποίων ἐξηρτάτο ἡ σωτηρία του.

«Μὴ θορυβεῖτε, ἔλεγε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐμμεῖνατέ μοι οἷς ἐδεήθηον ὑμῶν· μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὀνήσεσθε ἀκούοντες».

Ἐἴπομεν ὅτι ἐξήλεγε μετὰ θάρρους πᾶσαν κακίαν, ἐκκυτηριάζεν ἐν παντὶ τὸ ἀδικον, ἀλλ' ἐτόνιζε συνάμα ὅπως : μὴ ἀνταδικῶσι, διότι :

«Τὸ ἀδικεῖν τυγχάνει τὸ μέγιστον των κακῶν» καὶ περαιτέρω :

«Οὐδὲ ἀδικούμενον ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται· ἐπεὶ δὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν».

Ὡς βλέπει τις, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Σωκράτους ἐξέρχοντο ῥήσεις Εὐαγγελικαί.

Θεωρητικῶς ὁ Σωκράτης κατεφερέτο κατὰ πάσης κακοβόλου ἐνεργείας. Δὲν ἐπτοεῖτο πρὸ οὐδενός.

Ἀλλὰ, εἰς τὸν πρακτικὸν του βίον ἀπέδειξε πρωτοφανῆ ὑποταγήν εἰς τὰ κελεύσματα των Νόμων : «Αποθνήσκω, ἔλεγε, ἠδικημένος οὐχὶ ὑπὸ των Νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων».

Οἱ ἀνθρώποι βεβήκως τὸν παρεξήγουν, τοὺς ἤλεγγεν, ἀλλ' ὄφειλε νὰ ὑπακούση εἰς τοὺς Νόμους τῆς πατρίδος, οἱ ὅποιοι, προσωποποιούμενοι, θὰ ἔλεγον ἀνκμφιβόλως αὐτῶν.

«Λόγοι δὲ ἐκείνοι οἱ περὶ δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, ποῦ ἡμῖν ἔσονται».

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν του δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὰ πρόσωπα. Εἰργάζετο νὰ ὄφελῃ τοὺς ἀμαθεῖς, διδάσκων τὴν ἀρετήν. Μέλλον δὲ νὰ θανατωθῆ, δὲν ἤλλαξεν οὔτε ἀρχάς, οὔτε πεποιθήσεις, καθ' ὅσον θὰ διέπραττεν ἀδικίαν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος !

Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν

κάπως ἐγωιστὴν, ἐπιμένοντα εἰς τὰς ἰδέας του καὶ ἔχοντα τὴν ἀρχήν :

«Μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὅς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνεται».

Διότι μόνος του πάλιν δίδει σχετικὴν ἐπεξηγήσιν, λέγων ὅτι : δὲν ἐδύνατο νὰ παραδίδῃ τοὺς λόγους, οὗς καὶ πρότερον ἔλεγε καὶ τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐπρέσβευε καὶ ἐτίμα.

Τρανώτατα δείγματα τῆς θετικῆς ἰδέας του καὶ τῆς πίστεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Θεῖον, μᾶς δίδουσιν αἱ ἀκόλουθοι περικοπαί :

— «Τὸ γὰρ τὸν θάνατον δεδιέναι, ὃ ἄνδρες οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι, μὴ ὄντα, δοκεῖν γὰρ εἶδέναι ἢ ἐστίν, ἢ οὐκ οἶδε».

— «Υμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀσπάξομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν».

Καὶ διὰ νὰ εἴπῃ τὸν τελευταῖον λόγον ὡς Φιλόσοφος καὶ εὐλαβῆς πρὸς τὸ Θεῖον, κλείει τὴν Ἀπολογία του ὡς ἐξῆς :

«Ἄλλ' ἤδη ὥρα ἀπείναι», ἐμοὶ μὲν ἀποθανομένῳ, ὑμῖν δὲ βιωσομένοις. Ὀπότεροι δὲ ἡμῶν ἔρχονται ἐπὶ ἄμυνον πρῶγμα, ἀδελον παντὶ πλὴν ἢ τῷ Θεῷ !

Γ'. καὶ ἤδη περὶ τοῦ Τολστόη.

Ὁ Τολστόη κατὰ τὸν πολιτισμὸν, κατὰ των ἐξ αὐτοῦ κακῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐλέγγει τὸ θρησκευτικὸν καθεστῶς τῆς Ρωσσίας καὶ, ἀδιαφορῶν πρὸς πρόσωπα, διακηρύττει ἀτρόμητος τὰς ἰδέας καὶ θεωρίας του, καυτηριάζων καὶ αὐτὴν τὴν πολιτείαν τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως.

Ζῆ, καίτοι πλούσιος καὶ εὐτυχῆς, μακρὰν των μεγαλοπύλων, τῆς πολυτελείας, των ἐφημέρων ἐκ των ἀξιομάτων τιμῶν, ἐν τῇ ἐν Γιάνναγια Πολιάνα ἐπαύλει του, ἀπλοῖκός, με ἐνδύματα χωρικοῦ, ἀλλ' ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος, ἐργατικῶς.

Ἐξετάζοντες ἤδη, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ ἔργα των τριῶν τούτων μεγάλων ἀνδρῶν, εὐρισκομέν :

Α'. Τὸν Ὀμηρον, ὡς ποιητὴν τῆς καρδίας καὶ των ὀφθαλμῶν (*le pòete du cœur autant que le pòete des yeux*), ὁ ὅποιος δὲν διδάσκει, οὐδὲ ἐλέγγει, ἀλλὰ περιγράφει καὶ ἐν τῇ περιγραφικῇ κατέχει τὰ σκῆπτρα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς παρατηρητικότητος.

Β'. Ο Σωκράτης, αληθής φιλόσοφος, διδάσκει, ελέγχει, καυτηριάζει, κατηγορούμενος δέ, δέν ποσείται, ἀλλ' ἐπιμένει εἰς ὅσα εἶπε καὶ πατάσσει τὴν κακίαν, τὴν διαφθοράν, τὴν ἀδικίαν, ὑποτασσόμενος μόνον εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Νόμων καὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὰς πεποιθήσεις του τὰς πρεσβεύει καὶ τὰς τιμᾶ πάντοτε.

Γ'. Ο Τολστόη ἀκολουθεῖ, ἐν πλείστοις, τὴν πορείαν τοῦ Σωκράτους, καίτοι ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας.

Διδάσκει καὶ οὗτος, βροντοφωνεῖ τὴν ἀλήθειαν, τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, μὴ λογαριάζων ποσῶς τὴν ἀπολυταρχικὴν Κυβέρνησιν τῆς Ρωσσίας, τὴν ὁποῖαν ἐπίσης ἐλέγχει καὶ προσβάλλει.

Εἰς ὅλων λοιπὸν τούτων δέν βλέπομεν τὸν λόγον νὰ μὴ δικαιοῦται τὸν κ. Χρ. Βασιλακάκη, ὁ ὅποιος, ὁμολογουμένως, διετύπωσε μίαν γνώμην

εὐστοχον καὶ ἀληθῆ, ἀξίαν δὲ προσοχῆς, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ὑπὸ τοῦ Ανατόλ Φράνς παρομοίωσις τοῦ Τολστόη πρὸς τὸν Ὀμηρον ἀνεγράφη ἐν τῇ Ρωσικῇ ἐφημερίδι «Ράνιγι Οὐτρο» μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφάνιας, τοῦθ' ὅπερ ἐδύνάτο νὰ πράξῃ καὶ πᾶσα ἄλλη μετ' αὐτῆς Ρωσικῆ ἐφημερίδος, περὶ τοῦ κ. Χρ. Βασιλακάκη, ἀφ' οὗ ἡ ὑπὸ τοῦ Ανατόλ Φράνς παρομοίωσις δέν ὑπῆρξε τόσο ἐπιτυχής, οὐδὲ εἶχε τὰς αὐτὰς ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας ἔχει ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Βασιλακάκη παρομοίωσις τοῦ Τολστόη πρὸς τὸν Σωκράτη.

Ἐκτὸς πλέον ἐὰν ἀληθεύῃ πάντοτε ὁ φυσικὸς νόμος τὸν ὁποῖον τόσο ὠρθία ἐπεξήγησεν ὁ φίλος κ. Στ. Πιττακῆς διὰ τοῦ γαλλικοῦ:

La raison du plus fort est toujours la meilleure, ὡς αὖτις ὑπὸ ὁμογενῶν λέγεται ὀρθόν τι, ἀλλ' ἐκτιμᾶται συνήθως ὅ,τι λέγεται ὑπὸ τῶν ξένων γνωστῶν καὶ μεγάλων ἐννοεῖται, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν καὶ πάντοτε

Σμύρνη

Β. Ν. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΥΟΣΩΤΙΔΑΣ

Η ΟΡΦΑΝΗ

Στὴ φίλη ποιήτρια Ελένη Σβορώνου.

Αχ! θὰ θυμοῦμαι πάντα τὴν ἡμέρα
Ποῦ μοῦπες μὲ γλυκεῖα γλυκεῖα φωνή:
— Τὸ ἔμαθες; Δέν ἔχω περὶ μητέρα.
Απέθανε... ἄχ! εἶμαι ὀρφανή.

«Δέν ἔχω περὶ μητέρα» ὅταν εἶπες,
Εἰς τὴ ματιά σου τὴ γλυκεῖα τὴ θολερῆ
Αντανακλοῦσαν μύριοι πόνοι, λῦπες,
Χίλιοι καῦμοι παράπονο βαρῦ.

Εἰς τὴ μεγάλη θλίψη τὴ δική σου,
Εννοίωσα τὴ καρδιά μου κόρη, νὰ πονῇ,
Ἦσαν ἠχώ στὰ στήθη μου οἱ καῦμοί σου
Γιατί ταν κι' ἡ καρδιά μου ὀρφανή.

Στὸ 26108

Ἄπο τὰ τραγούδια τῆς Ἀνατολῆς.

Ο ΠΑΚΤΩΛΟΣ

Ἐπὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν, ὅς σφι ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τιμῶλου διὰ μέσης ἀγορῆς ρέει καὶ ἐπειτεν εἰς τὸν Ἔρμον ποταμὸν ἐκδοῖ.... Ἡρόδοτος, VI 01

Ο Τιμῶλος γέρνει ἀπόρημα τὰ πλάγια του
κι' ἀπὸ τὴν πρὸ ἀνοιχτῆ του τὴ σχισμάδα
ὁ Πακτωλὸς μὲ τὰ περίσσια μάγια του
κατρακυλεῖ βαθειὰ στὴν πεδιάδα.

Εἶνε τρανὴ μεγάλη ὡς τόσο ἡ φήμη του
γιατὶ τὰ γοργοφλοίσβητα νερά του
στὴς παραποταμῆς σκορπᾶ τ' ἀσῆμί του
καὶ τὸ χρυσάφι χύνουν λόγυρά του.

Ἐκεῖ παρθένες λούζονται, χτενίζονται.
ἐκεῖ τὰ παλικάρια κολυμποῦνε,
μὲ τὸ χρυσάφι ἢ λιγερὲς στολίζονται
καὶ μὲ τ' ἀσῆμι οἱ νεοὶ λαμποκοποῦνε.

Ο Κροῖσος εἰς τῆς ὄχθες τὰ παλάτια του
ψηλὰ ὡς τὴν ἀκρόπολι σηκώνει
καὶ ρίχνοντας δλόγυρα τὰ μάτια του
τῆς ἔακουσμένες Σάρδεις καμαρώνει.
Σάρδεις 16 Μαΐου 1907 ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΓΙΔΗΣ
ὁ Λαϊκός

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΣ

Ἐξακολουθεῖ ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ *Sporting* μετὰ μεγάλην πάντοτε ἐπιτυχίαν.

Εἶνε ἴσως ὁ μόνος θίασος ὁ ὁποῖος ἀπερχόμενος ἐκ Σμύρνης δέν θὰ ἀποφέρῃ τὴν πικρίαν ὅτι οἱ Σμυρναῖοι παρέβλεψαν ἕνα καθῆκόν, καθῆκον ἀπαράιτητον διὰ κάθε ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους αἰσθάνεται ὅτι ζῆ καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ μαρφώνεται διὰ τοῦ θεάτρου, διότι ὁμολογουμένως οἱ Σμυρναῖοι ὑπεστήριξαν αὐτὴν τὴν φορὰν δεόντως τὸν Ἑλληνικὸν θίασον τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ, τὸν θίασον τὸν ἐκπληροῦντα κάλλιστα τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ θεάτρου.

Ἴσως δέν συμφωνοῦμεν μὲ τινὰς ὅσον ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν μας ταύτην γνώμην, προφασιζόμενοι ὅτι ἔργα τινὰ ὡς ἡ Ζοζέτα, ἡ Μπομπινέτα προσβάλλοντα τὴν ἠθικὴν ἀνεβιάσθησαν ἀπὸ σκηναῆς καὶ ἐπαίχθησαν ἐνώπιον δεσποινῶν εὐγενῶν τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Σμύρνης.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ θίασος τῆς κ. Ἀδριανοῦ δέν μᾶς ἐπαρουσίασεν ἔργα ἀξία, ἔργα σοβαρά, τὰ ὁποῖα ἀνυψοῦν τὸ γόητρον τοῦ θεάτρου, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν καθὼς τὸ Κόκκινο τουκάμισο τοῦ Μελά τὴν Νόρα, καὶ τοῦτο ἀκκατάλληλον κατὰ τὴν γνώμην μας διὰ τὴν κοινωνίαν μας διότι ὄχι μόνον ὁ Σμυρναῖος ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι δέν μποροῦν νὰ χωνεύσουν μίαν τοιαύτην σύζυγον ἢ ὁποῖα μετὰ τὰς τόσας ἀγωνίας μεταβάλλεται ἀκκριαίως καὶ ἐγκαταλίπει μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπάθειαν, μὲ τὴν ἀπίστευτον ἐκείνην ψυχραιμίαν τὸν οἶκον, τὸν σύζυγον, τὰ παιδιὰ τῆς....

Αὐτὰ εἶνε τὰ ἔργα τὰ καλλίτερα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπαρουσίασεν ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης, δέν παραλείπομεν δὲ τὰ δύο ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὴν Φωτεινὴν Σάντραν καὶ τὴν Στέλλαν Βιολάντην τὰ ὁποῖα ἤρεσαν διότι ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ μία Κυβέλη ἢ ὁποῖα χάρις εἰς τὴν μεγάλην ὑποκριτικὴν τῆς τέχνην κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ ἀπὸ σκηναῆς τὰ δύο αὐτὰ ἔργα. Γράφομεν οὕτω διὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου διότι καὶ εἰς τὰ δύο παρατηρούμεν οὐχὶ πολλὴν πρωτοτυπίαν καὶ ἀποικον μί-

μησιν τῶν δραμάτων Δανούντσιου καὶ Ἰψεν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν Στέλλαν Βιολάντην εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκουμεν πολλὰς ἀπιθιανότητας· βλέπομεν ἀφ' ἐνὸς μίαν κόρην ἢ ὁποῖα θυσιάζεται καὶ ἀποθνήσκει ἐντὸς δώδεκα ἡμερῶν διὰ τὸν ἔρωτά τῆς, βλέπομεν τὴν ἀγριότητα τοῦ πατρὸς εἰς σημεῖον ἀνήκουστον, ὁ ὁποῖος φυλακίζει τὴν κόρην του, τὴν μονοκόρην του, καὶ τὴν ἀφίνει ἄνευ τροφῆς, μὲ μόνον ψωμί καὶ νερό, καὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν κακουχίαν διότι ἐτόλμησε νὰ γράψῃ μίαν μόνον ἐπιστολὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδιά τῆς· τέλος βλέπομεν τὴν σκηνὴν ἐκείνην τὴν ἀπίστευτον, βλέπομεν τὴν μάνα, νὰ ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ ἀφίνη μὲ τὴν μεγαλειτέρα ψυχρότητα τὸ παιδί τῆς, τὴν κόρην τῆς ἢ ὁποῖα μετ' ὀλίγας ὥρας ἀποθνήσκει.

Ἐπειτα ἐπαίχθησαν μερικὴ κωμωδία γαλλικαί, αἱ ὁποῖαι ὅπως ἤρεσαν καὶ εὐχαρίστησαν μέρος τοῦ ἀκρατηρίου καὶ τέλος μᾶς ἐσερβίρισε τὰς δύο περιφήμους κωμωδίας τὴν Ζοζέταν καὶ τὴν Μπομπινέταν, διὰ τὰς ὁποίας ἐξανίσταται καὶ φωνάζει καὶ δικμαρτύρεται ἐγγχωρία ἐφημερίδος, ἀγρυπνος καὶ αὐστηρὸς φρουρός τῆς ἠθικῆς. Καὶ πρῶτον ἡ Ζοζέτα δέν εἶχε καὶ πολὺ τὰ σπουδαῖα, διὰ τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὀφείλαν ν' ἀποκλεισθῶσιν αἱ ἀβραὶ μας δεσποινίδες. Ἡ Μπομπινέτα ὁμολογουμένως εἶνε ἔργον πολὺ ἀνήθικον συμφωνοῦμεν καὶ ἔχει σκηναῆς πολὺ ἐλευθέρας, ἀλλὰ δέν βλέπομεν διὰ τί πταίει ὁ θίασος, ἀφοῦ διὰ μὲν τὴν πρώτην παράστασιν ἀνγγέλλει διὰ τῶν προγραμμάτων ὅτι ἡ παράστασις εἶνε «ὀλίγον ἀκατάλληλος διὰ δεσποινίδας», διὰ δὲ τὴν δευτέραν «ἡ παράστασις εἶνε ἀκατάλληλος διὰ δεσποινίδας». Ἐὰν δὲν ἀνέχεται ἡ κοινωνία μας τὰ τοιαῦτα διὰ τί οἱ σύζυγοι, ἀφοῦ ἐγνώριζαν τί θὰ παιχθῆ, ὠδήγησαν τὰς συζύγους των εἰς τὸ θεᾶτρον, διὰ τί αἱ σύζυγοι ἀπήτησαν νὰ ὑπάγουν! Ἐπειτα πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἰς θίασος ἵνα κρατηθῆ, ἔχει μεγίστην ἀνάγκην ὑποστηρίξεως καὶ τὴν ὑποστήριξιν αὐτὴν τὴν εὐρίσκουν οἱ θίασοί μας ὅταν παριστάνουν ἔργα ἀνήθικα, κα-

θώς αποδεικνύεται όταν αναγγελθῆ ὅτι ἡ παράστασις εἶνε ἀκατάλληλος διὰ δεσποινίδας τότε καθὼς τὸ θέατρον πληροῦται καὶ ὑπερπληροῦται.

Καλὴ εἶνε ἡ σεμνότης διὰ μίαν κοινωνίαν, ἀλλὰ παροῦσιν τὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, ἐὰν ἀμφιβάλλητε σεῖς ὅτινες ὑπερμυχίζετε διὰ τὸ γόητρον τῆς Σμυρναϊκῆς οἰκογενείας, σὰς ἐνθυμίζομεν τὰς παραστάσεις τῶν νεφελῶν, κατὰ τὰς ὁποίας συνέρευσε ἀπειρον πλῆθος, σὰς ἐνθυμίζομεν τὰς λυπηρὰς σκηνὰς τοῦ κινηματογράφου τὴν ἐσπέρην ἐκείνην ποῦ ἐξεμάνη τὸ πλῆθος διότι δὲν ἐπαρουσιάσθησαν εἰκόνες χυδαῖαι, τέλος ἐπικαλύμεθα ὡς ὑπερασπιστὰς μας αὐτοὺς τοὺς συζύγους, αὐτὰς τὰς συζύγους, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς, οὐδεμία ἠγέρθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως τῆς Μπαμπινέτας γὰρ πάρη τὴν σύζυγόν του, γὰρ παροτρύνη τὸν σύζυγόν της γὰρ φύγουν, καὶ τὰς δεσποινίδας ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι μυστηριωδῶς κυκλοφοροῦν μετὰ τὰ σκεπάσματά των, ἵνα μὴ γνωρισθῶσιν, εἰσῆλθον διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τῆς Περικλήλου ἵνα ἐκεῖ εἰς τὰ παρασκήνια ἀπολαύσωσι τὰς σκηνὰς τῆς Ζυζέτας καὶ τῆς Μπαμπινέτας.

Δάς.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Διὰ τοῦ ἤδη ἐκδοθέντος 97ου τεύχους τοῦ μηνὸς Μαρτίου τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον μοναδικὸν καλλιτεχνικὸν Περιοδικὸν μας «Πινακοθήκη» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἔννατον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔτους. **Περιεχόμενα:** Π. Δημητρακοπούλου, Τὰ ἀπρόοπτα τοῦ Συβαρτισμοῦ. — Εἰς τὴν Βηθλεέμ. — *Léon Fée*, Μία ἑκατονταετηρίς. — *D' Annunzio*. Ὁ νόθος, ποίημα. — Νιόβης, Μοντισέλλης — Σαραζάτε. — Τιμ. Μωραϊτίνη, Τὸ ξημέρωμα. — Δίκ, χωρισμός. — Εδγάρ Πόε. — Δίκ, Γ. Ροιλός. — Δάφνιδος, Μελλοντισμός. — Γράμματα καὶ Τέχνη. Εἰκόνες: Δος Λασκαρίδου, προσωπογραφίαι τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας, Τάφτ, Ν. Κοντοπούλου, Σπ. Θεοδοροπούλου κλπ.

Κον Α. Ε. Σ. Τσανταρλή. Ελήφθησαν τὸ ποίημα καὶ τὸ πεζογράφημά σας καὶ εὐχαριστοῦμεν. — Κον Ι. Μ. Κ. Ἐνταῦθα ποίημά σας ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. — Κον Σ. Γ. ἔνταῦθα. Αναμένομεν τὴν συνέθειαν καὶ τὸ τέλος τοῦ διηγήματός σας ἵνα ἀποφασίσωμεν ἐὰν θὰ δη-

μοσιευθῆ ἢ οὐχί. Τὸ δὲ ποίημά σας ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. — Κον Α. Μ. Αλεξάνδρειαν. Γράφομεν. — Κον Δ. Ι. Κ. Ἀθήνας. Δημοσιεύεται. — Κον Α. Κ. Αθήνας. Γράφομεν.

ΠΕΡΙΨΟΜΕΝΑ.— Ο Βαραβθᾶς (συνέχεια), Τάκη Σίμου.— Ἀνοιξιὰτικο. Γ. Θ. Σημηριώτη.— Γιάντες. Η-de Balzac, μετάφρ. Δῆμα.— Η Αθωότης ἐκ τῆς πραγματικότητος, Στεφάνου Ξένου.— Τὸ Μαλαματένιο δαχτυλίδι, Α. Ε. Σιτσάνη.— Ο Τολστόη (τέλος) Β. Πισχάλη.— Η Ορφανή, Σουλβίου.— Ο Πακτωλός, Κ. Μισσηλίδου (Λαϊκοῦ).— Ποικίλα, Μειδιάματα, Ἀπὸ τῶ Θείκτρον μας, Η Παναχολήκη.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Νῆος τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Νικητῆρ, τὸ Ἅγιον Κουβούκλιον, ὁ Γολγοθᾶς, ἡ Ἀποκαθίλωσις, ἡ Βηθλεέμ, Η Ἐκκλησία τῆς Βηθλεέ, Η Βιορόρος Κυριακή, ὁ Ἰορδάνης.—

Ἐκδότης καὶ διευθυνταί: **Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τδουκαρίδης.**
Διευθυνσις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.—ΣΜΥΡΝΗ

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ**

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραφῶν.

**ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΗ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ**

Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (*atelier*) α'. τάξεως.
Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.
Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους
(*agrandissement*)

**ΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ
ΣΜΥΡΝΗ**

Ὁδὸς Γελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 3
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

**Η ΑΝΟΙΞΙΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ
ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ
& Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**

ὉΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55
Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐξαρτώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιεπελάγου

52 114
355 X

365
114
1460

365
3651
4161
0010

52 800
800 X

52 800
111
41600
365
510
365
1450
1095
355

365
800
173

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,,

ΓΕΩΡΓ. ΛΑΞΙΔΟΥ

ΚΑΙ

ΙΩΑΝΝ. ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἔργασίαι, μετὰ
μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

ΦΑΚΕΛΛΩΝ, ΕΠΙΣΤΟΛΟΚΕΦΑΛΙΔΩΝ, ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ, ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ,

ΑΓΓΕΛΤΗΡΙΩΝ ΓΑΜΩΝ, ΚΗΔΕΙΩΝ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ

ΔΙΠΛΟΥΤΥΠΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΗΤΗΡΙΑ

Ἐκτυποῦνται στιγμιαίως καὶ Καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ